

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Ociepa – Biel

Ławnicy Barbara Gonera

Regina Lis

Protokolant starszy sekretarz Ewa Nowak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Częstochowa – Południe w Częstochowie Janusza Burczy

po rozpoznaniu w dniach: 18.12.2018 r., 13.01., 12.03., 10.04., 08.05., 12.06., 05.07., 11.07., 11.09., 09.10., 24.11., 22.11., 23.12.2019 r., 27.01.2020 r.

sprawy oskarżonych :

1. J. B. (2) s. M. i E. z domu K., ur. (...) w C.

o to, że :

I. w dniu (...) r. w C. kierował pod adresem D. Z. groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu (...) r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc D. Z. oraz R. M. (1) pozbawieniem życia doprowadził R. M. (1) do wydania telewizora, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

III. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i M. P. (1), grożąc pozbawieniem życia i używając noża, dokonał zaboru saszetki z zawartością pieniędzy w kwocie 15 zł, karty NFZ i dowodu osobistego na szkodę D. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

IV. w dniu (...) w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i M. P. (1) używając groźby oraz przemocy w postaci uderzeń w głowę i tułów dokonali zaboru jedzenia i produktów spożywczych o łącznej wartości 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn.(...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

V. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od (...) do (...) (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) i R. P., kierowali groźby karalne pobicia i pozbawienia życia pod adresem R. M. (1) oraz poprzez uderzanie rękami i nogami dokonali pobicia R. M. (1), narażając go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.

VI. w dniu (...) r. w C. przy ul. (...) groził swojej siostrze A. B. pobiciem i pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, łyżek i widelców powodując tym samym straty w majątku S. W. (1) w kwocie 1000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dywanów, wazonów, talerzy, płócien ściennych o wartości w łącznej kwocie 4000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w bliżej nieustalonym czasie w okresie, między (...) a (...) r. w C. kierował pod adresem S. W. (2) groźby pozbawienia życia lub uszkodzenia ciała poprzez podpalenie wskazanego, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w bliżej nieustalonym czasie na przełomie (...) i (...) r. w C., uderzając S. W. (2) pięścią w szczękę po lewej stronie, spowodował wybite dwóch zębów, powodując tym samym uszkodzenia ciała wskazanego pokrzywdzonego skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. wC., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

XI. w nocy z (...) na (...) r. w C., uderzając A. B. głową w twarz, a następnie ręką z założonym opatrunkiem gipsowym także w twarz, spowodował stłuczenie głowy i twarzoczaszki oraz złamanie przegrody nosa, powodując tym samym uszkodzenia ciała wskazanej pokrzywdzonej skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

2. M. P. (1) (P.) s. R. i M. zd. P., ur. (...) w C.

o to, że :

I. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i J. B. (2), grożąc pozbawieniem życia i używając noża, dokonał zaboru saszetki z zawartością pieniędzy w kwocie 15 zł, karty NFZ i dowodu osobistego na szkodę D. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. R. w C., sygn. (...), z dnia (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i J. B. (2), używając groźby oraz przemocy w postaci uderzeń w głowę i tułów, dokonali zaboru jedzenia i produktów spożywczych o łącznej wartości 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. R. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.,

I

tj. czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od (...) do (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i J. B. (2), wdzierali się do mieszkania zajmowanego przez D. Z. i R. M. (1), gdzie kierowali groźby karalne pobicia i pozbawienia życia pod adresem R. M. (1) oraz poprzez uderzanie rękami i nogami dokonali pobicia R. M. (1), narażając go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. R. w C., sygn. (...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.,

tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 193 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., wdarł się do mieszkania znajdującego się w C. przy ul. (...), zajmowanego przez T. W.,

tj. czyn z art 193 k.k.

3. R. P. s. J. i T. zd. B., ur. (...) we W.

o to, że :

I. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z

J. B. (2) i M. P. (1), grożąc pozbawieniem życia i używając noża, dokonał zaboru saszetki z zawartością pieniędzy w kwocie 15 zł, karty NFZ i dowodu osobistego na szkodę D. Z.,

tj. czyn z art 280 § 2 k.k.

II. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2) i M. P. (1), używając groźby oraz przemocy w postaci uderzeń w głowę i tułów, dokonali zaboru jedzenia i produktów spożywczych o łącznej wartości 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1),

tj. czyn z art 280 § 1 k.k.

III. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od (...) do (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) i J. B. (2), kierował groźby karalne pobicia i pozbawienia życia pod adresem R. M. (1) oraz poprzez uderzanie rękami i nogami dokonali pobicia R. M. (1), narażając go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.,

tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

IV. w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), wdarł się do mieszkania znajdującego się w C. przy ul. (...), zajmowanego przez T. W.

tj. czyn z art. 193 k.k.

V. w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, łyżek i widelców, powodując tym samym straty w majątku S. W. (2) w kwocie 1000 zł,

tj. czyn z art. 278 § 1 k.k.

orzeka:

1) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. I, VI i IX części wstępnej wyroku - za winnego tego, że będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, dopuścił się następujących przestępstw:

- w dniu (...) r. w C. kierował pod adresem D. Z. groźbę pozbawienia życia, która wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

- w dniu (...) r. w C. przy ul. (...) kierował pod adresem swojej siostry A. B. groźbę pobicia i pozbawienia życia, która wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

- w bliżej nieustalonym czasie w okresie, między (...) a (...) r. w C. kierował pod adresem S. W. (2) groźbę pozbawienia życia lub uszkodzenia ciała poprzez jego podpalenie, która wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, czym każdorazowo wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.190 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. i za to na mocy art.190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...) r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc D. Z. oraz R. M. (1) pozbawieniem życia, doprowadził R. M. (1) do wydania telewizora, przy czym dopuścił się tego czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 2 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

3) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i M. P. (1), używając noża, który przyłożył D. Z. do szyi groził jej pozbawieniem życia i zabrał w celu przywłaszczenia saszetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 15 zł, karty NFZ i dowodu osobistego na szkodę D. Z., przy czym dopuścił się tego czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 2 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo z art.280 § 1 k.k. w zw. z art.,64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.275 § 1 k.k. i art.276 k.k. w zw. z art.11§ 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.11§ 3 k.k. oraz art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

4) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IV części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...) w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i M. P. (1) używając wobec R. M. (1) i S. W. (2) przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń w głowę i tułów dokonali zaboru w celu przywłaszczenia produktów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości około 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), przy czym dopuścił się tego czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 2 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C. z dnia (...) r. sygn. (...) za umyślne przestępstwo z art.280 § 1 k.k. w zw. z art.,64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

5) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w okresie od (...) do (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierowali pod adresem R. M. (1) groźby pobicia i pozbawienia życia, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto popychali go i uderzali rękami po twarzy, głowie i całym ciele naruszając jego nietykalność cielesną, przy czym dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 1 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...) za umyślne przestępstwo podobne art.280 § 1 k.k. w zw. z art.,64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...)r. i od (...) r. do (...) r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art.217 § 1 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

6) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VII i VIII części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., dwukrotnie działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, jak również dywanu oraz innych przedmiotów użytku codziennego, każdorazowo o łącznej wartości nie przekraczającej 500 złotych, na szkodę S. W. (2) i Z. Ć. (1), czym każdorazowo wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art.119 § 1 k.w. i za to na mocy art.119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu;

7) uznaje oskarżonego **J. B. (2)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. X i XI części wstępnej wyroku - za winnego tego, że będąc uprzednio skazany w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 2 k.k., wyrokiem S. O. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. i art.64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., w ciągu pięciu lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku tej kary, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, dopuścił się następujących przestępstw:

- w bliżej nieustalonym czasie na przełomie (...) i (...) r. w C. uderzył S. W. (2) pięścią w twarz, powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy po stronie lewej, złamania korony zęba – górnej lewej piątki i wybicia zęba – górnej lewej szóstki, czym naruszył czynności narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni,

- w nocy z (...) na (...) r. w C., uderzając A. B. głową w twarz, a następnie ręką z założonym opatrunkiem gipsowym w twarz, spowodował u niej stłuczenie głowy i twarzoczaszki oraz złamanie przegrody nosa, powodując tym samym naruszenie czynności narządu ciała skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej siedmiu dni,

czym każdorazowo wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.157 § 2 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

8) na mocy art.86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. łączy kary orzeczone wobec oskarżonego **J. B. (2)** za przestępstwa przypisane mu w pkt.1,2,3,4,5 i 7 części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9) na mocy art.62 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. B. (2)** wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnień od alkoholu;

10) uznaje oskarżonego **M. P. (1)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2) i R. P., używając noża, który J. B. (2) przyłożył D. Z. do szyi grożąc jej pozbawieniem życia, zabrali w celu przywłaszczenia saszetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 15 zł, karty NFZ i dowodu osobistego na szkodę D. Z., przy czym dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 1 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazany wyrokiem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, którą zarządził do wykonania postanowieniem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.275 § 1 k.k. w zw. z art.276 k.k. w zw. z art.11§ 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.11§ 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

11) uznaje oskarżonego **M. P. (1)** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...) w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2) i R. P. używając wobec R. M. (1) i S. W. (2) przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń w głowę i tułów dokonali zaboru w celu przywłaszczenia produktów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości około 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), przy czym czynu tego

dopuszczył się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 1 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazany wyrokiem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, którą postanowieniem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn (...), zarządzono do wykonania, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

12) uniewinnia oskarżonego **M. P. (1)** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 193 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

13) uznaje oskarżonego **M. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt.IV części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art.193 k.k. i za to na mocy art.193 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

14) na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art.86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **M. P. (1)** za przestępstwa przypisane mu w pkt. 10,11 i 13 części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

15) na mocy art.62 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. P. (1)** wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnień od alkoholu, środków odurzających lub psychotropowych;

16) uznaje oskarżonego **R. P.** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...)r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2) i M. P. (1), używając noża, który J. B. (2) przyłożył D. Z. do szyi grożąc jej pozbawieniem życia, zabrali w celu przywłaszczenia saszetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 15 zł, karty NFZ i dowodu osobistego na szkodę D. Z., czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.275 § 1 k.k. i art.276 k.k. w zw. z art.11§ 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.11§ 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

17) uznaje oskarżonego **R. P.** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w dniu (...) w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2) i M. P. (1) używając wobec R. M. (1) i S. W. (2) przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń w głowę i tułów, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia produktów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości około 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

18) uznaje oskarżonego **R. P.** - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III części wstępnej wyroku - za winnego tego, że w okresie od(...) do (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierowali pod adresem R. M. (1) groźby pobicia i pozbawienia życia, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto popychali go i uderzali rękami po twarzy, głowie i całym ciele naruszając jego nietykalność cielesną, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art.217 § 1 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

19) uznaje oskarżonego **R. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt.IV części wstępnej wyroku, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art.193 k.k. i za to na mocy art. 193 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

20) uniewinnia oskarżonego **R. P.** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., opisanego w pkt.V części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

21) na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art.86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **R. P.** za przestępstwa przypisane mu w pkt. 16, 17, 18 i 19 części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

22) na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie :

- oskarżonemu **J. B. (2)** od dnia 14 października 2019 r. godz.13.00 do dnia 6 lutego 2020 r.;

- oskarżonemu **M. P. (2)** od dnia 19 kwietnia 2018 r. godz. 11.00 do dnia 11 lutego 2019 r. godz. 11.00;

- oskarżonemu **R. P.** od dnia 14 czerwca 2018 r. godz.16.35 do dnia 4 stycznia 2019 r. godz. 16.35;

23) na mocy art. 29 ust.1 ustawy Prawo o Adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. M., adw. K. H. i adw. P. T. kwotę po 3.025,80 (trzy tysiące dwadzieścia pięć 80/100) złotych - w tym naliczony 23% podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

24) na mocy art.624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r., nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami), zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Barbara Gonera SSO Dorota Ociepa- Biel Regina Lis

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 156/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskami. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1 USTALENIE FAKTÓW			
0.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. B. (2)	punkt 1 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu (...) r. pokrzywdzona D. Z. wraz ze swoim konkubentem R. M. (1) przebywała w wynajmowanym mieszkaniu przy ul. (...) w C.. W godzinach wieczornych przyszła do nich znajoma A. K., która zaproponowała wspólne spożywanie alkoholu. W pewnym momencie pojawił się w tym mieszkaniu R. P.. Po nim przyszedł tam również J. B. (2) i M. P. (1). Oskarżeni rozglądali się po mieszkaniu, jakby chcieli coś ukraść. Zachowywał się głośno i agresywnie. D. Z. i R. M. (1) nie odzywali się, ponieważ bali się oskarżonych. J. B. (2) groził D. Z. pozbawieniem życia. Powiedział, że będzie leżała na deskach, że jak się odezwie to wyrzuci ją przez okno.</p>	zeznania D. Z.	k.12-14, 47-48, 66v, 875	

<p>Groźby te, z uwagi na wcześniejsze zachowania oskarżonego, wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Oskarżony groził też R. M. (2) i zmusił go do zanieśienia telewizora marki S. pod wskazany przez siebie adres na ul. (...). Kiedy wrócił, około godz. 22.00 w obawie przez coraz bardziej agresywnym zachowaniem oskarżonych, D. Z. i R. M. (1) opuścili to mieszkanie.</p>			
<p>zeznania R. M. (1)</p>	<p>k. 17-18, 68-69, 868-874</p>		
<p>zeznania Z. Ć. (2)</p>	<p>k. 1103-1104</p>		
<p>W dniu (...) roku J. B. (2) przyszedł do mieszkania w C. przy ul. (...) należącego do jego siostry A. B., która nie chciała wpuścić go do środka i nie otworzyła mu drzwi. J. B. (2), stojąc pod drzwiami, używając słów powszechnie uznanych za obraźliwe, groził jej pobiciem i pozbawieniem życia. Krzyczał, że nie ma nic do stracenia, że nic mu nie grozi, ponieważ i tak ma do odbycia karę pozbawienia wolności. Groźby te, z uwagi na wcześniejsze zachowanie oskarżonego, którego uważała za osobę nieobliczalną, wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, dlatego wezwała na miejsce Policję. Oskarżony jednak</p>	<p>zeznania A. B.</p>	<p>k. 128-129v (odpis k. 202-203), 135, 1105</p>	

oddalił się z miejsca zdarzenia przed jej przyjazdem.			
pismo z (...) C.	k. 833		
W bliżej nieokreślonym dniu w okresie pomiędzy (...) i (...) r. w kamienicy przy ul. (...) w C., J. B. (2) groził S. W. (2) pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała poprzez podpalenie. Groźby te, z uwagi na wcześniejsze zachowania oskarżonego, wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Pokrzywdzony był osobą samotną i schorowaną. Bał się oskarżonego i był wobec niego bezbronny. To było przyczyną, dla której nie zgłaszał tego i podobnych zdarzeń z udziałem oskarżonego na Policji.	zeznania S. W. (2)	k. 496	
zeznania R. M. (1)	k. 868-874		
zeznania Z. Ć. (2)	k. 1103-1104		
W dacie popełnienia tych czynów oskarżony był skazany między innymi wyrokiem S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta wyrokiem łącznym S. O. z (...) roku, sygn.	wyrok (...) sygn. akt (...)	k. 180-181v	

akt (...), którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku, od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.			
wyrok (...) sygn. akt. (...) wraz z danymi o odbyciu kary	k. 191-191v		
W dacie czynu oskarżony był skazany wyrokiem S. O. w Częstochowie z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.	wyrok (...) sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary	k. 158-165, 195-198v	
1.1.2.	J. B. (2)	punkt 2 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu (...) r. pokrzywdzona D. Z. wraz ze swoim konkubentem R. M. (1) przebywała w wynajmowanym mieszkaniu przy ul. (...) w C.. W godzinach wieczornych przysłała do nich znajoma A. K., która zaproponowała wspólne spożywanie alkoholu. W pewnym momencie	zeznania R. M. (1)	k. 17-18, 49-49v, 57-58, 68-69, 121-122, 298, 868-874	

<p>pojawił się w tym mieszkaniu R. P.. Po nim przyszedł tam również J. B. (2) i M. P. (1). Oskarżeni rozglądali się po mieszkaniu, jakby chcieli coś ukraść. Zachowywał się głośno i agresywnie. D. Z. i R. M. (1) nie odzywali się, ponieważ bali się oskarżonych. J. B. (2) groził D. Z., że wyrzuci ją przez okno. Groził też R. M. (2) pozbawieniem życia. Zmusił go do wydania telewizora kineskopowego marki S., który kazał mu zanieść pod wskazany przez siebie adres do mieszkania R. S. (1) przy ul. (...) w C.. Powiedział, że jak tego nie zrobi, to wyrzuci go przez okno, albo mu coś zrobi. R. M. (1) w obawie przed realizacją tych gróźb zaniósł ten telewizor pod wskazany przez niego adres.</p>			
zeznania D. Z.	k. 47-48, 53-54, 297, 875		
zeznania R. S. (1)	k. 224-224v (odpis k. 226-226v)		
zeznania Z. Ć. (3)	k. 32-33, 881-883, 1103-1104		
protokół przeszukania	k. 220-222		
protokół oględzin	k. 291-292		
pokwitowanie odbioru	k. 300		
W dacie czynu oskarżony był skazany wyrokiem S.	wyrok (...) sygn. akt (...)	k. 180-181v	

<p>R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta wyrokiem łącznym S. O. z (...) roku, sygn. akt (...), którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku, od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.</p>			
<p>wyrok (...) sygn. akt. (...)wraz z danymi o odbyciu kary</p>	<p>k. 191-191v</p>		
<p>W dacie czynu oskarżony był skazany wyrokiem S. O. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.</p>	<p>wyrok (...) sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary</p>	<p>k. 158-165, 195-198v</p>	
<p>1.1.3.</p>	<p>J. B. (2), M. P. (1), R. P.</p>	<p>punkt 3, 10 i 16 sentencji wyroku</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>Po zdarzeniu, jakie miało miejsce w dniu (...) r. R. M. (1) w obawie przed oskarżonymi nie wrócił już do mieszkania przy ul. (...). Udał się na ul (...), gdzie wcześniej zamieszkiwał. D. Z. natomiast po północy wróciła do domu. Oskarżonych już nie było, ale wrócili tam za jakiś czas. Pokrzywdzona pod pretekstem zakupu alkoholu wyszła z tego mieszkania i udała się do swojej matki. Wróciła następnego dnia rano. W mieszkaniu zastała bałagan, zadzwoniła do administratora mieszkania – pana Z. Ć. (2) i wezwała na miejsce policję. Wieczorem położyła się spać. Nie zamykała drzwi na klucz, ponieważ czekała na powrót swojego konkubenta R. M. (1), który opuścił to mieszkanie dzień wcześniej. Po północy, w dniu (...) r. usłyszała hałas. Po przebudzeniu się zobaczyła stojących nad nią trzech mężczyzn. Byli to oskarżeni J. B. (2), R. P. i M. P. (1), którzy zaczęli ją szarpać, grozili jej pozbawieniem życia, żądając wydania pieniędzy i wskazania miejsca pobytu R. M. (1). Twierdzili, że jest im winien 10 000 zł. R. P. trzymywał ją przy tym mocno za rękę, powodując obrażenia w postaci widocznego obrzęku. J. B. (2) w obecności</p>	<p>zeznania D. Z.</p>	<p>k. 12-14, 47-48, 53-54 (odpis k. 210), 66-67, 119-120, 874-876, 877</p>	
---	-----------------------	--	--

<p>pozostałych oskarżonych przyłożył jej nóż do szyi i groził pozbawieniem życia. R. P. w tym czasie, zabrał należącą do pokrzywdzonej saszetkę, w której miała 15 złotych, kartę NFZ i dowód osobisty. Po czym oskarżeni zmusili ją do wyjścia z mieszkania. Po drodze udali się do A. K. i siłą zaprowadzili je do mieszkania R. S. (1) mieszczącego się w C. przy ul. (...), zajmowanego czasowo również przez J. B. (2). W mieszkaniu tym w trakcie przeszukania w dniu (...) r. znaleziono skradzione wcześniej przedmioty, w tym między innymi dowód osobisty pokrzywdzonej D. Z. (k.22-26).</p>			
zeznania A. K.	k. 1178		
zeznania R. M. (1)	k. 871		
zeznania R. S. (1)	k. 27		
zeznania Z. Ć. (2)	k. 33-34, 881		
protokół przeszukania	k. 22-24		
opinia sądowo-lekarska	k. 270-271		
pismo z (...) C.	k. 1031-1032		
<p>W dacie czynu J. B. (2) był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 §</p>	<p>wyrok (...) sygn. akt III K (...)</p>	<p>k. 180-181v</p>	

<p>1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta wyrokiem łącznym S. O. z (...) roku, sygn. akt(...), którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku, od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.</p>			
<p>wyrok (...) sygn. akt. (...) wraz z danymi o odbyciu kary</p>	<p>k. 191-191v</p>		
<p>W dacie czynu J. B. (2) był skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.</p>	<p>wyrok (...) sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary</p>	<p>k. 158-165, 195-198v</p>	
<p>W dacie czynu M. P. (1) był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z (...) roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres</p>	<p>wyrok (...) sygn. akt (...)</p>	<p>k. 662-662v</p>	

próby 5 lat, którą zarządzono do wykonania postanowieniem S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku.			
postanowienie (...) sygn. akt (...)	k. 663		
informacja o wykonaniu kary	k. 664-665		
1.1.4.	J. B. (2), M. P. (1), R. P.	punkt 4, 11 i 17 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu (...) r. pod nieobecność D. Z. w mieszkaniu przy ul. (...) w C. przebywał jej konkubent R. M. (1) wraz ze swoim sąsiadem S. W. (2). Ok godz. 23:00 J. B. (2), R. P. i M. P. (1) wtargnęli do tego mieszkania. J. B. (2) kazał R. M. (2) zdjąć majtki, szydził z niego, chcąc go w ten sposób poniżyć, po czym kazał mu je założyć. J. B. (2), R. P. i M. P. (1) w trakcie zajścia używali w stosunku do R. M. (1) i S. W. (2) wulgaryzmów - słów powszechnie uznanych za obelżywe, kierowali pod ich adresem groźby karalne i stosowali przemoc. Kazali im usiąść pod ścianą i nakryli ich kocem, po czym uderzali ich rękami po głowie i kopali po całym ciele, a	zeznania R. M. (1)	k. 121-122, 298, 501, 868, 872	

następnie zabrali w celu przywłaszczenia produkty spożywcze i przemysłowe o łącznej wartości około 150 złotych na szkodę D. Z. i R. M. (1).			
zeznania A. K.	k. 1143, 1179		
zeznania Z. Ć. (2)	k. 1103		
zeznania M. S.	k. 1143		
zeznania S. W. (2)	k. 496		
zeznania D. Z.	k. 119-120, 297, 877		
zeznania A. B.	k. 1105		
opinia sądowo-lekarska	k. 270-271		
W dacie czynu J. B. (2) był skazany wyrokiem S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta wyrokiem łącznym S. O. z (...) roku, sygn. akt (...), którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku, od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.	wyrok (...) sygn. akt (...)	k. 180-181v	

wyrok (...) sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary	k. 191-191v		
W dacie czynu J. B. (2) był skazany wyrokiem S. O. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.	wyrok (...) sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary	k. 158-165, 195-198v	
W dacie czynu M. P. (1) był skazany wyrokiem S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, którą zarządzono do wykonania postanowieniem S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku.	wyrok (...) sygn. akt (...)	k. 662-662v	
postanowienie (...) sygn. akt (...)	k. 663		
informacja o wykonaniu kary	k. 664-665		
1.1.5.	J. B. (2), R. P.	punkt 5, 12, 18 sentencji wyroku	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W okresie od (...) r. do (...) r. J. B. (2) wspólnie z R. P. i M. P. (1) wielokrotnie nachodzili D. Z. i R. M. (1) w zajmowanym przez nich mieszkaniu przy ul. (...) w C.. Zdarzało się, że razem z pokrzywdzonymi spożywali tam alkohol. M. P. (1) nie zawsze oskarżonym towarzyszył. Podczas takich wizyt często zdarzało się, że J. B. (2) i R. P., będąc pod wpływem alkoholu, zachowywali się agresywnie, grozili R. M. (2), że go pobiją lub pozbawią życia, przy czym groźby te wzbudzały w nim uzasadnione obawy, że zostaną spełnione. W trakcie takich zajęć oskarżeni J. B. (2) i R. P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, również wielokrotnie popychali R. M. (1), a także uderzali go rękami po twarzy, głowie i całym ciele naruszając jego nietykalność cielesną. Nigdy jednak nie było tak, żeby bili go jednocześnie.</p> <p>W trakcie takich wizyt dochodziło również do kradzieży. Z mieszkania pokrzywdzonych zabrano im m.in. kuchenkę elektryczną, farelkę, zegar ścienny, dwa żelazka, łyżki, czajnik elektryczny</p>	zeznania R. M. (1)	k. 17-18, 68-69, 121-122, 868-874	

beprzewodowy, walizkę turystyczną, kurtkę pluszową, 3 pary spodni, buty, pudełko z wkretami. W trakcie przeszukania mieszkania przy ul. (...) w C., zajmowanego przez J. B. (2) i R. S. (1), przeprowadzonego dniu (...) r. znaleziono tam i zabezpieczono przedmioty, które pokrzywdzeni D. Z. i R. M. (1) rozpoznali jako swoją własność (k. 220-222) – co nie zostało objęte zarzutem.

Do jednego z takich zdarzeń doszło w dniu (...) r. pod nieobecność D. Z.. Pokrzywdzony R. M. (1) przebywał wówczas w mieszkaniu przy ul. (...) razem ze swoim sąsiadem S. W. (2). Ok godz. 23:00 J. B. (2), R. P. i M. P. (1) wtargnęli do tego mieszkania, a następnie używając wulgaryzmów oraz kierując w stosunku do nich groźby karalne, kazali im usiąść pod ścianą i nakryć się kocem. Stosowali wobec nich przemoc, bili ich rękami i kopali po całym ciele. Po czym zabrakli w celu przywłaszczenia produkty spożywcze i przemysłowe o łącznej wartości około 150 zł – co z uwagi na przebieg zajścia, zostało objęte odrębnym zarzutem.

zeznania D. Z.

k. 12-14, 119-120, 874-875

zeznania A. K.	k. 1146, 1148, 1175, 1181		
zeznania M. S.	k. 1143		
zeznania Z. Ć. (2)	k. 880-882, 1103-1104		
zeznania a. B. (1)	k. 472 verte, 1109		
opinia sądowo-lekarska	k. 270-271		
pismo z (...) C.	k. 1031-1032		
W dacie czynu J. B. (2) był skazany wyrokiem S. R. w C.z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zw. z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta wyrokiem łącznym S. O. z (...) roku, sygn. akt (...), którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od (...) roku do (...) roku, od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.	wyrok (...) sygn. akt (...)	k. 180-181v	
wyrok (...) sygn. akt. (...)wraz z danymi o odbyciu kary	k. 191-191v		
W dacie czynu J. B. (2) był skazany wyrokiem S. O. w C. z (...) roku, sygn. akt (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w	wyrok (...) sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary	k. 158-165, 195-198v	

<p>ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku.</p>			
<p>1.1.6.</p>	<p>J. B. (2), R. P.</p>	<p>punkt 6 i 20 sentencji wyroku</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W okresie pomiędzy (...) a (...) r. J. B. (2) wraz z M. P. (1) podczas nieobecności S. W. (2) dokonali z jego mieszkania kradzieży kuchenki gazowej dwupalnikowej, butli gazowej 11 kg, stołu kuchennego, dwóch krzeseł, łyżek i widelców o nieustalonej wartości, nie przekraczającej 500 złotych. Pokrzywdzony S. W. (2) przebywał wówczas u sąsiada R. M. (1).</p> <p>W okresie od (...) do (...) r. J. B. (2) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru z jego mieszkania dywanu oraz innych przedmiotów użytku codziennego, takich jak wazon, talerz o nieustalonej wartości nie przekraczającej łącznie 500 złotych. Część tych przedmiotów stanowiła własność S. W. (2), część natomiast własność Z. Ć. (1).</p> <p>Wszystkie zostały przyniesione do</p>	<p>zeznania S. W. (2)</p>	<p>k. 496</p>	

mieszkania R. M. (1), który na polecenie J. B. (2) zaniósł je do mieszkania M. P. (1) przy ul (...). Natomiast dywan J. B. (2) osobiście zaniósł do mieszkania swojej siostry A. B..			
zeznania D. Z.	k. 119-120, 877		
zeznania R. M. (1)	k. 121-122, 501, 869, 870, 871, 873		
zeznania A. B.	k. 1107		
zeznania Z. Ć. (2)	k. 8811, 883, 1102-1103 t. VI		
zeznania A. K.	k. 1145, 1148, 1175, 1176, 1177		
opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości	k. 1276		
1.1.7.	J. B. (2)	punkt 7 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Na przełomie (...) i (...) r. doszło do jednorazowego zdarzenia, podczas którego J. B. (2) uderzył pokrzywdzonego S. W. (2) pięścią w szczękę po lewej stronie, na skutek czego doznał on stłuczenia twarzy po stronie lewej, złamania korony zęba – górnej lewej piątki i wybicia zęba – górnej lewej szóstki, czym naruszył czynności	zeznania S. W. (2)	k. 496	

narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni.			
zeznania A. K.	k. 1148, 1175		
zeznania R. M. (1)	k. 501, 872		
zeznania Z. Ć. (2)	k.1103		
zeznania M. S.	k.1150		
zeznania D. Z.	k. 120		
opinia sądowo lekarska biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii	k. 556		
W nocy z (...) na (...) r. pokrzywdzona A. B. przebywała u siebie w mieszkaniu przy ul. (...) w C.. Byli tam również J. B. (2), I. P. (1) i R. P.. Wszyscy spożywali alkohol. W pewnym momencie z nieustalonej przyczyny, doszło do kłótni i szamotaniny pomiędzy R. P. i J. B. (2), w wyniku którego, A. B. nakazała swojemu bratu, aby opuścił mieszkanie. J. B. (2) nie chciał dobrowolnie wyjść. Kiedy A. B. razem z R. P. próbowali go wypchnąć z tego mieszkania, doszło między nimi do szamotaniny, w trakcie której J. B. (2) uderzył A. B. głową w nos, a następnie ręką z założonym opatrunkiem gipsowym w twarz, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała	zeznania A. B.	k. 128-129, 135-136, 202-203, 470, 1104-1105, 1109, 1110	

<p>w postaci stłuczenia głowy i twarzoczaszki oraz złamanie przegrody nosa, które wywołały u niej naruszenie czynności narządu ciała skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej siedmiu dni.</p> <p>A. B. zgłosiła się do Miejskiego Szpitala (...) w C., przy ul. (...), gdzie została zaopatrzona medycznie i zwolniona do domu.</p> <p>W wyniku tego zdarzenia oskarżony J. B. (2) też doznał powierzchownych obrażeń.</p>			
wyjaśnienia R. P.	k.465,783		
informacja nadesłana z KP w C.	k.833		
opinia sądowo lekarska biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii	k.513		
wyjaśnienia J. B. (2)	k.778		
1.1.8.	M. P. (1), R. P.	punkt 13 i 19 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu (...) roku M. P. (1) i R. P. wyważyli drzwi i wdarł się do mieszkania T. W. w C. przy ul. (...). Żądali od T. W. informacji o swoim dłużniku. Kiedy T. W. zagroziła, że wezwie na	zeznania T. W.	k. 37-38v, 878-880	

miejsce Policję, sprawcy opuścili mieszkanie.			
zeznania D. Z.	k. 877		
zeznania Z. Ć. (2)	k.33-34,880-882		
protokół okazania wizerunku oraz tablica poglądowa nr 1	k. 40-42		
protokół okazania wizerunku oraz tablica poglądowa nr 2	k. 213-215		
zeznania A. B.	k. 1106		
0.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. P. (1), J. B. (2), R. P.	III. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od (...) do (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i J. B. (2), wdzierali się do mieszkania zajmowanego przez D. Z. i R. M. (1), gdzie kierowali groźby karalne pobicia i pozbawienia życia pod adresem R. M. (1) oraz poprzez uderzanie rękami i nogami dokonali pobicia R. M. (1), narażając go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego	

dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. R. w C., sygn.(...), z dn. (...) r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.

tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 193 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

punkt 12 sentencji wyroku
– uniewinnienie

Uznano oskarżonego J. B. (2) - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V części wstępnej wyroku i R. P.- w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III – za winnych tego, że w okresie od lutego do kwietnia 2018 r. działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierowali pod adresem R. M. (1) groźby pobicia i pozbawienia życia, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto popychali go i uderzali rękami po twarzy, głowie i całym ciele naruszając jego nietykalność cielesną, przy czym J. B. (2) dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64§1 k.k.,

		<p>w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., czym oskarżeni wyczerpali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., oskarżony J. B. (2) dodatkowo w zw. z art. 64§2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Poza czynami przypisanymi oskarżonemu M. P. (2) w pkt. 10 i 11 wyroku, oskarżony nie groził R. M. (2) i nie bił go, nie naruszał jego nietykalności cielesnej	zeznania R. M. (1)	k.17 verte, 872, 873, 874,	
zeznania D. Z.	k. 877,878,		
zeznania A. K.	k.1146, 1176		
- udział oskarżonych J. B. (2) i R. M. (1) w pobiciu pokrzywdzonego R. M. (1), - poza czynami przypisanymi oskarżonym	zeznania R. M. (1)	k. 873-874	

<p>w pkt. 5 i 18 wyroku, oskarżeni J. B. (2) i R. P. nie pobili R. M. (1) narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku przewidzianego w art.156 1 k.k. lub art.. 157 § 1 k.k.,</p> <p>- nie bili go we dwójkę jednocześnie, nie zrobili tego również z M. P. (1) lub inną osobą.</p>			
<p>1.2.2.</p>	<p>R. P.</p>	<p>V. w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, łyżek i widelców, powodując tym samym straty w majątku S. W. (2) w kwocie 1000 zł,</p> <p>tj. czyn z art. 278 § 1 k.k.</p> <p>punkt 20 sentencji wyroku – uniewinnienie</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>- kradzież przez R. P. przedmiotów z mieszkania S. W. (2)</p>	<p>zeznania R. M. (1)</p>	<p>k.121 verte, 869,871,</p>	
<p>2 Ocena DOWOdów</p>			

<p>1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>zeznania D. Z.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej D. Z. w zakresie gróźb kierowanych przez oskarżonego J. B. (2) pod jej adresem w dniu (...) r. oraz tego, że wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zważywszy na wcześniejsze zachowanie oskarżonego wobec niej oraz R. M. (1), albowiem była w tym zakresie konsekwentna, a jej zeznania znajdują poparcie w depozycjach R. M. (1), który to potwierdził i Z. C., który znał te okoliczności z jej bezpośredniej relacji. O tym, że pokrzywdzona bała się spełnienia tych gróźb świadczy fakt, że razem z R. M. (1) w obawie przed oskarżonym opuściła to mieszkanie w tym dniu. Świadek nie wykazywała wrogiego nastawienia do oskarżonych, obiektywnie opisując okoliczności zajścia z ich udziałem. Zeznała, że początkowo oskarżeni w stosunku do niej "zachowywali się w porządku". Była wtedy po operacji, poruszała się o kulach i kiedy mówiła, żeby wyszli, bo wszystko ją boli, to nie zachowywali się agresywnie, takie</p>	

zachowania pojawiły się dopiero później. Przyznała że ona też z czasem zaczęła się do nich wulgarnie odnosić, pytając jak długo to będzie trwało, że będą ich w nocy nachodzić (k.877). To w ocenie Sądu świadczy o braku tendencyjności świadka w relacjonowaniu zdarzeń z udziałem oskarżonych i wiarygodności jej zeznań.

Zdaniem biegłego psychologa, w obecności którego była słuchana, D. Z., pomimo swojego uzależnienia od alkoholu ma zachowaną zdolność prawidłowego postrzegania i zapamiętywania postrzeżonych zdarzeń. Również jej zdolność odtwarzania zapamiętanych faktów nie budziła żadnych zastrzeżeń. Nie przejawiała tendencji do konfabulacji, a jej wypowiedziom towarzyszyły emocje adekwatne do relacjonowanych zdarzeń. Pokrzywdzona w trakcie przesłuchania wykazywała lęk przed oskarżonymi, co przekładało się na sposób jej wypowiedzi, którym towarzyszyły emocje, co w ocenie sądu, w żaden sposób nie osłabia wiarygodności jej zeznań, wprost przeciwnie, świadczy o szczerości jej wypowiedzi. Drobne nieścisłości dotyczą kwestii nieistotnych. Wynikają

		<p>zdaniem Sądu wyłącznie z ilości i charakteru opisywanych zdarzeń, które miały dynamiczny przebieg oraz emocji z tym związanych, a nie z celowego kłamstwa, dlatego w pełni zasługują na wiarę.</p> <p>Sąd w pełni podziela opinię biegłego psychologa dotyczącą D. Z. w zakresie zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżonych faktów (k. 981-982,1458-1460)</p>	
zeznania R. M. (1)	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom R. M. (1), albowiem są stanowcze i konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają z zeznaniami pokrzywdzonej D. Z. tworząc jednolitą całość.</p> <p>Wypowiedzi świadka choć momentami chaotyczne są w tym zakresie stanowcze i konsekwentne, znajdują poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, dlatego zasługują na wiarę.</p> <p>Świadek pomimo swojego uzależnienia od alkoholu miał zachowaną zdolność postrzegania i zapamiętywania zdarzeń. Jego zdolność do odtwarzania spostrzeżeń również nie budzi zastrzeżeń. Nie wykazywał tendencji do konfabulacji. W trakcie przesłuchania w sposób emocjonalny relacjonował przebieg</p>		

zdarzeń, co w ocenie sądu świadczy o szczerości jego wypowiedzi. Drobne nieścisłości w jego relacjach dotyczą okoliczności ubocznych, wynikają z ilości opisywanych zdarzeń oraz emocji związanych z ich przebiegiem a nie z celowego kłamstwa, dlatego zdaniem Sądu, w żaden sposób nie podważają wiarygodności świadka, tym bardziej, że dotyczą kwestii nieistotnych.

Fakt, iż świadek w trakcie niektórych zdarzeń był pod wpływem alkoholu i bał się oskarżonych, mógł w pewnym stopniu wpływać na osłabienie zdolności postrzegania i zapamiętywania szczegółów opisywanych zdarzeń, to jednak, zdaniem Sądu, nie podważa wiarygodności zeznań świadka, co do samego faktu zaistnienia przestępstw przypisanych ostatecznie oskarżonym. Sąd w pełni podziela opinię biegłego psychologa w obecności którego R. M. (1) był przesłuchiwany w zakresie zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżonych faktów (k. 978-980,1458-1460)

zeznania Z. Ć. (2)

Sąd dał wiarę zeznaniom **Z. Ć. (2)** w zakresie w jakim potwierdził, że pokrzywdzeni D. Z., R. M. (1) i S. W. (2) bali

się oskarżonych, skarżyli się, że jacyś mężczyźni nachodzą ich, biją i grożą im. Twierdził, że mówiąc to pokrzywdzeni byli wystraszeni (k.881,882). Opisał swoją interwencję po zajściu, jakie miało miejsce w dniu 11 kwietnia 2018 r. i widział zdemolowane mieszkanie (k.33-34,880). Zeznał, że S. W. (2) bał się oskarżonych, co było przyczyną, dla której na jakiś czas się z tego mieszkania wyprowadził (k.1103-1104). Był konsekwentny i przekonujący, a jako osoba postronna, nie miał interesu w zeznawaniu nieprawdy. Sąd dał wiarę zeznaniom **Z. Ć. (2)**, albowiem są one stanowcze i konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają z zeznaniami D. Z. i R. M. (1), tworząc jednolitą całość.

1.1.1

zeznania A. B.

Sąd dał wiarę zeznaniom **A. B.** w zakresie w jakim utrzymywała, że w dniu (...) r. oskarżony J. B. (2) dobijając się do drzwi, groził jej pozbawieniem życia, chciał odebrać dowód osobisty Z. P. (1), który schował u niej w mieszkaniu, żeby w dniu (...) r. pójść razem z nim po odbiór emerytury, że przechowywał u niej w mieszkaniu telefon marki N. i dwa inne telefony, które zastawił w lombardzie, że grożąc

		<p>jej pozbawieniem życia, mówił, że mu nie zależy, bo i tak pójdzie siedzieć (k.129 odpis k.203), albowiem była w tym zakresie konsekwentna, a jej zeznania korespondują z informacją nadesłaną przez (...) C.. Podnieść należy, że pokrzywdzona w tym dniu wezwała na miejsce policję, z tym, że oskarżony oddalił się z tego miejsca przed jej przyjazdem. W ocenie Sądu obawa pokrzywdzonej przed oskarżonym była uzasadniona agresywnym zachowaniem oskarżonego, jakie prezentował w tym dniu.</p> <p>W świetle opinii biegłego psychologa S. K., w obecności którego pokrzywdzona była słuchana, jej zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżonych faktów, mimo trudności w lokalizacji pewnych zdarzeń w czasie, nie budzi zastrzeżeń (k.1111,1458-1460).</p>	
pismo z (...)C.	Dokument urzędowy sporządzony przez osobę posiadającą stosowną wiedzę. Brak podstaw, aby kwestionować jego wiarygodność.		
1.1.1,	zeznania S. W. (2)	Sąd dał wiarę zeznaniom S. W. (2) , w zakresie w jakim utrzymywał, że J. B. (2) mu groził,	

		<p>że kupi denaturat i go podpali, albowiem pośrednio znajduje to potwierdzenie w zeznaniach R. M. (1), który twierdził, że oskarżony w jego obecności groził pokrzywdzonemu S. W. (2), który "miał problemy z nogami i ciężko mu się chodziło"(k.869). S. W. (2) natomiast nie wykazywał wrogiego stosunku do oskarżonego J. B. (2), obiektywnie opisując zdarzenia z jego udziałem. Nie miał interesu, żeby go bezpodstawnie pomawiać.</p>	
<p>1.1.2</p>	<p>zeznania R. M. (1), D. Z. Z. Ć. (2) R. S. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę R. M. (2) w zakresie, w jakim utrzymywał, że na polecenie J. B. (2), zaniósł pod wskazany przez niego adres swój telewizor w obawie przed spełnieniem kierowanych pod jego adresem gróźb pozbawienia życia (k.17 v), a kiedy wrócił to oskarżonych już nie było, że wyszedł z D. Z. w obawie, że oskarżeni wrócą, że w mieszkaniu została A. K., która tam przebywała, że potem pokłócił się z D. Z., która sama wróciła do tego mieszkania, on natomiast udał się na klatkę schodową swojego starego mieszkania przy ul. (...), gdzie wcześniej zamieszkiwał, ponieważ bał się wracać do domu (k.17v,68v,869), albowiem opisując okoliczności, jakie miały miejsce w dniu</p>	

(...) r. był konsekwentny i nie wykazywał wrogiego stosunku do oskarżonych. Przykładowo, opisując okoliczności związane z wcześniejszym zaniemieniem stolika pod ten sam adres do mieszkania R. S. (2), przyznał, że nikt mu wtedy nie groził, że zrobił to dobrowolnie, ponieważ obiecał to J. B. (2), któremu się ten stolik spodobał (k.869), co niewątpliwie świadczy na jego korzyść. O wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, co do przebiegu zajścia, jakie miało miejsce w tym dniu, świadczy fakt ujawnienia tego telewizora w mieszkaniu R. S. (1) (protokół oględzin k.291-292, zeznania D. Z. k.297, R. M. (1) k. 298, pokwitowanie odbioru k.300), który potwierdził, że przyniósł go tam R. M. (1), mówiąc, że zrobił to na polecenie J. B. (2) (k.226), a jako osoba postronna, nie miał interesu w zeznawaniu w tym zakresie nieprawdy. Okoliczności z tym związane potwierdziła również D. Z. (k.47), dlatego Sąd dał wiarę wszystkim przesłuchanym na tę okoliczność świadkom, również tym, którzy znali jego przebieg jedynie ze słyszenia, albowiem ich zeznania wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają tworząc jednolitą i logiczną całość. Fakt, że

A. K. nie potwierdziła tej okoliczności, niczego w tym zakresie nie zmienia. Świadek zeznała, że nie przypomina sobie, aby J. B. (2) w jej obecności zmusił R. M. (1) do wyniesienia z domu telewizora, nie można jednak wykluczyć, że z uwagi na ilość zdarzeń z udziałem oskarżonych, to akurat nie utkwilo jej w pamięci. W każdym razie, zdaniem Sądu, fakt, że świadek tego nie potwierdziła, sam w sobie nie przesądza, że takiego zdarzenia nie było. Pokrzywdzony R. M. (1) i D. Z. bowiem byli w tym zakresie konsekwentni. Jednocześnie nie można wykluczyć, że wbrew ich twierdzeniom, wyżej wymienionej faktycznie nie było wtedy w mieszkaniu R. M. (1), wyszła na chwilę lub była czymś innym zajęta. Podnieść należy, że zdarzeń z udziałem oskarżonych było więcej, często miały burzliwy przebieg, a oskarżeni, pokrzywdzeni i świadkowie byli pod wpływem alkoholu, tak więc mogli pewne fakty pomylić, zwłaszcza nieistotne z punktu widzenia samego zajścia, co mogło dotyczyć również obecności świadka w mieszkaniu R. M. (1). Zeznania A. K. w tym zakresie niewątpliwie świadczą o wiarygodności jej zeznań, świadek nie starała się bowiem

bezkrytycznie potwierdzić okoliczności, o jakich mowa w zarzutach, opisała jedynie te, które mieszkając z pokrzywdzonymi zaobserwowała lub te, które знаła ze słyszenia. Nie wykazywała przy tym wrogiego nastawienia do oskarżonych obiektywnie opisując okoliczności, w których brali udział.

W świetle opinii biegłego psychologa S. K., w obecności których D. Z., R. M. (1) i A. K. byli słuchani, ich zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżonych faktów, mimo uzależnienia od alkoholu, nie budzi zastrzeżeń. Należy podzielić stanowisko, zgodnie z którym, uzależnienie od alkoholu nie przekłada się wprost na ocenę funkcji poznawczych, zależy od indywidualnych cech każdego człowieka. W przypadku wyżej wymienionych świadków natomiast ta zdolność, zdaniem Sądu, w świetle składanych zeznań oraz dokumentacji lekarskiej ((...)), nie była ograniczona (k.978-982,1179,1458-1460).

Sąd dał wiarę zeznaniom **Z. Ć. (2)**, w zakresie w jakim opisał swoją interwencję po zajściu, jakie miało miejsce w dniu (...) r., przyznał, że widział zdemolowane mieszkanie (k.33-34,880). Zeznał, że

		<p>pokrzywdzeni mówili mu, że zabrali im telewizor (k.881,882). Potwierdził, że pokrzywdzeni byli wystraszeni i widać było, że się boją.</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom Z. Ć. (2), albowiem znał te fakty z relacji pokrzywdzonych, miał z nimi kontakt bezpośrednio po zajściu, widział zniszczenia w ich mieszkaniu, czasem wzywał na miejsce policję, a jako osoba postronna nie miał interesu w zeznawaniu nieprawdy.</p>	
protokół przeszukania i oględzin	Dokument sporządzony przez uprawnioną osobę, zgodnie z zasadami. Brak podstaw by kwestionować jego wiarygodność.		
1.1.3.	zeznania D. Z.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom D. Z. co do przebiegu zajścia jakie miało miejsce w dniu (...) r., albowiem była w tym zakresie konsekwentna, a jej relacje znajdują poparcie w zeznaniach pozostałych świadków R. M. (1), A. K. i Z. Ć. (2), tworząc jednolitą i logiczną całość.</p> <p>D. Z. chronologicznie opisała okoliczności tego zajścia. Zeznała, że w dniu (...) r. przyszła do nich A. K., potem przyszli oskarżeni, rozglądali się w mieszkaniu, mówili do niej, że jak się odezwie to wyrzucą ją przez okno, a ona obawiała się spełnienia tych gróźb.</p>	

Grozili też R. M. (2), że go zabiją, uderzali go i wyzywali. W obawie przed oskarżonymi około 22.00 wyszli z tego mieszkania. Po jakimś czasie, wróciła tam sama, oskarżonych już nie było, była tylko A. K., której powiedziała, żeby też poszła do domu. Po 10 minutach ponownie przyszli tam oskarżeni. D. Z. wzięła kosmetyczkę, powiedziała, że idzie do sklepu po wódkę. J. B. (2) wyszedł razem z nią, po czym wrócił do mieszkania po pieniądze, pokrzywdzona natomiast korzystając z okazji, pojechała taksówką do swojej matki. Kiedy rano przyjechała, zadzwoniła po właściciela kamienicy pana Ć. oraz na policję i razem z nimi weszła do tego mieszkania, ponieważ bała się że oskarżeni mogą tam jeszcze być. Przyjechał tam też jej konkubent. Mieszkanie było zdemolowane. Zeznała, że nie zostali tam tylko wyszli. Około 22.00 wróciła do tego mieszkania sama i położyła się spać i zasnęła. W nocy przyszli tam wszyscy trzej oskarżeni, grozili jej pozbawieniem życia, J. B. (2) przyłożył jej nóż do szyi, a R. P. zabrał jej kosmetyczkę, w której miała dowód osobisty, kartę NFZ, pieniądze. Podtrzymała te zeznania w trakcie późniejszych przesłuchań (k.47-48,875). D. Z. opisując zachowanie

oskarżonych była co prawda wzbudzona, towarzyszyły jej emocje, ale nie była do nich wrogo nastawiona. Twierdziła, że początkowo, kiedy oskarżeni przychodzili do nich, nie zachowywali się w stosunku do niej agresywnie, takie zachowania pojawiały się dopiero z czasem (k.877). Przyznała, że zdarzeń z udziałem oskarżonych było dużo, dlatego nie wszystkie dobrze pamięta, najlepiej zapamiętała to ostatni, ponieważ było najbardziej drastyczne (k.877).

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, świadek mogła mieć wątpliwości w zakresie dokładnego przebiegu każdego z nich. Była jednak konsekwentna w zakresie tych okoliczności, które sąd uznał za udowodnione, a które podtrzymała na rozprawie, albowiem znalazły potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu, drobne nieścisłości w zeznaniach świadka związane z przebiegiem zajścia, jakie miało miejsce w dniu (...) r. - na jakie powołuje się oskarżony J. B. (2) na rozprawie w dniu (...) r. k.1010 - dotyczą okoliczności ubocznych, wynikają z charakteru zajścia oraz emocji związanych z jego

przebiegiem, dlatego nie podważają wiarygodności zeznań świadka. D. Z. faktycznie początkowo nie podała danych oskarżonych, mimo, że je znała, albowiem, jak należy przypuszczać, nie zamierzała składać zawiadomienia o przestępstwie, wezwała na miejsce policję, ponieważ martwiła się o R. M. (1) i bała się sama wrócić do tego mieszkania. Również po złożeniu zawiadomienia o przestępstwie, w trakcie konfrontacji z J. B. (2), była skłonna je wycofać, z tym, że wyłącznie w obawie przed wyżej wymienionym (k.59, zeznania K. K. (1) k.1372 v). Jednocześnie, wbrew twierdzeniom oskarżonego, z zeznań R. S. (1) nie wynika, aby w okresie od (...) do (...) r. R. M. (1), D. Z. i A. K. przychodzili do nich do mieszkania i spożywali tam alkohol. **R. S. (1)** potwierdził wersję pokrzywdzonej. Przyznał, że oskarżony J. B. (2) przyprowadził do jego mieszkania dwie koleżanki D. i O.. Widział jak wyżej wymienione osoby oraz Z. P. (1) spożywali w pokoju alkohol. On w tym czasie natomiast siedział w kuchni, gdzie układał sobie pasjansa. Kilka razy wszedł do tego pokoju, ale nic podejrzanego nie widział. Zeznał, że około 1.00 w nocy widział, że D. wychodzi

z tego mieszkania, a kiedy zapytał ją dokąd idzie powiedziała, że po papierosy, po czym już nie wróciła, on natomiast położył się spać, podobnie jak pozostali oskarżeni (k.27). Sąd nie miał możliwości uzupełniającego przesłuchania świadka na okoliczności związane z przebiegiem zajścia, albowiem jak wynika z poczynionych ustaleń, świadek zmarł.

Zdaniem Sądu, okoliczność, że pokrzywdzona D. Z. przy pierwszym zgłoszeniu tego zdarzenia nie wspomniała o nożu, wynikała z charakteru całego zdarzenia, w szczególności z faktu, że w trakcie zajścia, oskarżony jedynie przyłożył jej nóż do szyi, grożąc jego użyciem, nie powodując żadnych obrażeń, tak więc - z uwagi na dalszy rozwój wypadków, okoliczność ta z jej perspektywy, nie wydawała się najważniejsza. Jak zeznała fakt, że powiadomiła o tym zajściu policję, wynikał z troski o R. M. (1) i obawy przed oskarżonymi w tej sprawie, którzy w mieszkaniu na ul. (...) biegali nago po pokoju i grozili, że ją zgwałcą, co było przyczyną dla której stamtąd uciekła. Z zeznań świadka **J. B. (3)**, który brał udział w interwencji, wynikało, że pokrzywdzona mówiła

niespójnie, przedstawiała różne wersje tego zdarzenia, była roztrzęsiona, bała się wrócić do domu, znajdowała się pod wpływem alkoholu, dlatego została zobowiązana do stawienia w komisariacie celem złożenia zeznań i formalnego zawiadomienia o przestępstwie, po wytrzeźwieniu, co nastąpiło dopiero w dniu (...) r. (k.1, zeznania J. B. (3) k.1373 verte). Składając zawiadomienie o przestępstwie (k.12-14) oraz kolejne zeznania (k.47-48,53-54,66-67,119-120, 874-878) natomiast była konsekwentna. Stanowczo twierdziła, że w nocy z (...) na (...) r. została napadnięta przez wszystkich trzech oskarżonych u siebie w domu, że J. B. (2) przystawił jej nóż do gardła, że R. P. trzymał ją mocno za rękę i miała potem ślad (k.66v opinia k 270), że oskarżeni zabrali jej saszetkę z pieniędzmi, dokumentami i zaprowadzili do mieszkania na ul. (...), że po drodze zabrali ze sobą również A. K., że chcieli, żeby następnego dnia poszła z nimi do banku i wypłaciła pieniądze, że mówili, że R. M. (1) jest im winien 10.000 zł, że kiedy stamtąd uciekła to wezwała na miejsce policję i razem

z funkcjonariuszami udała się do swojego mieszkania, a kiedy upewniła się, że w mieszkaniu nikogo nie ma, funkcjonariusze odwieźli ją do matki.

Sąd dał wiarę pokrzywdzonej D. Z. w pełnym zakresie, albowiem była konsekwentna, a jej zeznania znajdują poparcie w opinii sądowno lekarskiej (k 270), potwierdzającej obrażenia ręki, jakich doznała w tym dniu oraz w zeznaniach R. M. (1), który potwierdził, że z relacji D. Z. wie, że oskarżeni w tym dniu grozili jej nożem i coś jej zabrali, że zaprowadzili ją do mieszkania Z. P. (2), że J. B. (2) o niego pytał i chciał go pobić, że oskarżeni po mieszkaniu nago biegali, że udało jej się uciec z tego mieszkania oraz że była w tym mieszkaniu razem z A. K. (k.871), która potwierdziła ten fakt.

Wersja D. Z. znajduje również poparcie w protokole przeszukania mieszkania R. S. (1), w którym znaleziono dowód osobisty wystawiony na jej nazwisko (k.22-24).

Zdaniem biegłego psychologa, w obecności którego była słuchana, D. Z., pomimo swojego uzależnienia od alkoholu ma zachowaną zdolność prawidłowego postrzegania i

zapamiętywania postrzeżonych zdarzeń. Również jej zdolność odtwarzania zapamiętanych faktów nie budziła żadnych zastrzeżeń. Nie przejawiała tendencji do konfabulacji, a jej wypowiedziom towarzyszyły emocje adekwatne do relacjonowanych zdarzeń. Pokrzywdzona w trakcie przesłuchania wykazywała lęk przed oskarżonymi, co przekładało się na sposób jej wypowiedzi, którym towarzyszyły emocje, co w ocenie sądu, w żaden sposób nie osłabia wiarygodności jej zeznań, wprost przeciwnie, świadczy o szczerości jej wypowiedzi. Drobne nieścisłości dotyczą kwestii nieistotnych. Wynikają z zdaniem Sądu wyłącznie z ilości i charakteru opisywanych zdarzeń, które miały dynamiczny przebieg oraz emocji z tym związanych, a nie z celowego kłamstwa, dlatego w pełni zasługują na wiarę. Pokrzywdzona, będąc pod wpływem alkoholu i stresu, mogła mieć zawężone pole percepcji i ograniczoną zdolność postrzegania pewnych szczegółów peryferyjnych, nie dotyczących głównego przebiegu zajścia(k.1459), to jednak, zdaniem Sądu, nie podważa wiarygodności jej zeznań co do głównego wątku

		<p>i okoliczności w zakresie których była konsekwentna.</p> <p>Sąd w pełni podziela opinię biegłego psychologa dotyczącą D. Z. w zakresie zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżonych faktów (k. 981-982,1458-1460)</p>
<p>zeznania A. K., R. M. (1), Z. Ć. (2)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkich przesłuchanych na tę okoliczność świadków, w tym A. K., R. M. (1) i Z. Ć. (2), albowiem wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają tworząc jednolitą całość.</p>	
<p>zeznania J. B. (3)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom funkcjonariusza Policji J. B. (3) (k.1373-1374), który sporządził notatkę z interwencji, jaka miała miejsce w dniu (...) r. z rozmowy z pokrzywdzoną D. Z.. Przyznał, że ujął w tej notatce to, co powiedziała pokrzywdzona. Zaznaczył, że mówiła niespójnie i była nietrzeźwa, dlatego polecił jej stawić się celem złożenia zawiadomienia o przestępstwie. Nie pamiętał jak się zachowywała pokrzywdzona, stwierdził, że z notatki wynikało, że była roztrzęsiona i bała się wrócić do domu. Z notatki wynikało, że kobieta przedstawiała różne wersje wydarzeń, świadek nie pamiętał jednak jakie. Twierdził, że</p>	

	na pewno próbował ustalić co się stało, ale z uwagi na upływ czasu już tego nie pamięta.	
opinia sądowo-lekarska	Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by kwestionować jej wiarygodność.	
protokół przeszukania	Dokument sporządzony przez uprawnioną osobę, zgodnie z zasadami. Brak podstaw by kwestionować jego wiarygodność.	
pismo z (...) C.	Dokument urzędowy sporządzony przez osobę posiadającą stosowną wiedzę. Brak podstaw, aby kwestionować jego wiarygodność.	
1.1.4.	zeznania R. M. (1)	Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego R. M. (1) w zakresie, w jakim utrzymywał, że jeden raz oskarżeni J. B. (2), R. P. i M. P. (1) pobili go oraz S. W. (2), po czym zabrali w celu przywłaszczenia artykuły przemysłowe i spożywcze, jakie mieli w domu po Świątach Wielkanocnych (k.120verte,868,872), albowiem potwierdził to częściowo S. W. (2), oraz osoby, które znały przebieg tego zajścia z bezpośredniej relacji pokrzywdzonych, w tym D. Z. (k.119,877), A. K. (k.1143), M. S. (k.1143) i A. B. (k.1105). R. M.

(1) dokładnie opisał to zajście i był w tym zakresie konsekwentny, dlatego podana przez niego wersja w pełni zasługuje na wiarę. Sąd dał również wiarę zeznaniom R. M. (1) w zakresie rodzaju i wartości skradzionego mienia, albowiem jego depozycje są stanowcze i znajdują poparcie w zeznaniach D. Z., która potwierdziła, że w wyniku tego zajścia z mieszkania zginęła im żywność oraz artykuły przemysłowe, w tym proszek i płyn do prania oraz kosmetyki (k.877).

Świadek pomimo swojego uzależnienia od alkoholu miał zachowaną zdolność postrzegania i zapamiętywania zdarzeń. Jego zdolność do odtwarzania spostrzeżeń również nie budzi zastrzeżeń. Nie wykazywał tendencji do konfabulacji. Pokrzywdzony w sposób emocjonalny relacjonował przebieg zdarzeń, co w ocenie sądu świadczy o szczerości jego wypowiedzi. Drobne nieścisłości w jego relacjach dotyczą okoliczności ubocznych, wynikają z ilości opisywanych zdarzeń oraz emocji związanych z ich przebiegiem a nie z celowego kłamstwa, dlatego zdaniem Sądu, w żaden sposób nie podważają wiarygodności świadka, tym bardziej, że dotyczą kwestii

		<p>nieistotnych (k. 978-980,1458-1460). Pokrzywdzony, będąc pod wpływem alkoholu i stresu, mógł mieć zawężone pole percepcji i ograniczoną zdolność postrzegania pewnych szczegółów peryferyjnych, nie dotyczących głównego przebiegu zajścia(k.1459), to jednak, zdaniem Sądu, nie podważa wiarygodności jego zeznań co do głównego wątku i okoliczności, w zakresie których był konsekwentny.</p>
<p>zeznania D. Z., A. K., Z. Ć. (2), M. S., A. B.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkich przesłuchanych na tę okoliczność świadków, D. Z., A. K., Z. Ć. (2), M. S., A. B., albowiem wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają tworząc jednolitą całość.</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom A. B. złożonym na rozprawie, w zakresie w jakim sprostowała swoje wcześniejsze wyjaśnienia, z których wynikało, że widziała jak M. P. (1) i J. B. (2) bili R. M. (1), zdemolowali mu mieszkanie, kazali się rozebrać R., D. i jeszcze jakiemuś mężczyźnie, a potem na nich sikali i pluli na nich, że ich bili i kopali, albowiem przyznała, że osobiście tego nie widziała. Zeznała, że dowiedziała się o tym od sąsiada, który też był w tej sprawie przesłuchiwany (k.1106).</p>	

Sąd dał wiarę zeznaniom **M. S.**, w zakresie, w jakim potwierdził, że sąsiad S. W. (2), który był po operacji tętniaka i nie był całkiem sprawny, żalił mu się, że oskarżeni przyszli w trójkę do mieszkania R. M. (1), pobili jego i R. i zabrali jakieś jedzenie (k.1143). Jednocześnie, dał mu wiarę w zakresie, w jakim utrzymywał, że kiedy mieszkał u R. M. (1), pracował dorywczo prawie codziennie, dlatego od 6.00 do 16.00 nie było go w domu. Czasem nie wracał na noc. Potem się wyprowadził, dlatego nie spędzał tam Świąt Wielkanocnych.

Zeznania wyżej wymienionych, podobnie jak zeznania **D. Z.**, **A. K.** i **Z. Ć. (2)**, którzy znali te okoliczności tylko ze słyszenia, są przekonujące i szczerze, potwierdzają wersję pokrzywdzonego R. M. (1), który był w tym zakresie konsekwentny, dlatego zasługują na wiarę.

1.1.5.

zeznania R. M. (1)

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego **R. M. (1)** w zakresie, w jakim utrzymywał, że oskarżeni J. B. (2) i R. P. od lutego do kwietnia 2018 r. nachodzi go w mieszkaniu, wielokrotnie mu grozili i znęcali się nad nim, kopali, uderzali i wyzywali go od konfidentów (k.17 verte, 121 verte, 868-869), albowiem znajduje to poparcie w zeznaniach

D. Z. (k. 13,119-120,875), A. K. (k.1146,1181), M. S. (k.1143), którzy to potwierdzili oraz w zeznaniach Z. Ć. (2) (k880-882), który znał te okoliczności ze słyszenia. Z. Ć. (2) zeznał, że pokrzywdzeni opisując zachowanie oskarżonych byli przekonujący, widać było, że boją się oskarżonych, dlatego nie chcieli zgłaszać tego na policji.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego **R. M. (1)** w zakresie wszystkich przypisanych oskarżonym czynów. Jego zeznania, choć momentami chaotyczne i nieprecyzyjne, znajdują poparcie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach D. Z., S. W. (2), R. S. (1), Z. Ć. (2), tworząc jednolitą całość. Sąd dał zatem wiarę zeznaniom pokrzywdzonego w zakresie, w jakim utrzymywał, że oskarżeni nachodzili ich, że oskarżony J. B. (2) i R. P. grozili jemu i D. Z. pozbawieniem życia, bili go i popychali naruszając nietykalność cielesną, że grozili im, że wyrzucą ich przez okno, że obawiali się tych gróźb, że nie pamięta dokładnych dat (k.869, 17v,68 v,872), że ostatnio pod koniec marca J. B. (2) groził mu pobiciem, ale go nie uderzył (k.122), że J. B. (2) grożąc mu pozbawieniem

życia zmusił go do zanieśienia telewizora pod adres zamieszkania Z. P. (3), pod który wcześniej dobrowolnie zaniósł stolik (k.17 v,68v, 869,870), że kiedy go zanosił było tam trzech mężczyzn, że zrobił to, ponieważ się oskarżonego bał. Część tych zdarzeń z uwagi na ich przebieg została objęta odrębnym zarzutem.

R. M. (1) był w tym zakresie konsekwentny, nie wykazywał wrogiego stosunku do oskarżonych, opisując ich zachowanie starał się być powściągliwy, twierdził, że były też sytuacje, że oskarżeni wpadali do nich do mieszkania i nie grozili im, ani ich nie bili (k.122,873), że nie zawsze J. B. (2) mu groził, kiedy prosił go o przysługę (k.871). Przyznał, że nadużywał alkoholu i nie negował, że spożywał też "nieakcyzowy". Nie kwestionował, że sprzedawał na alkohol i na jedzenie różne przedmioty (k.871 - 872).

W obawie przed oskarżonym J. B. (2), nie chciał być z nim konfrontowany. Strach przed nim był powodem dla którego, podobnie jak pokrzywdzona D. Z., chciał wycofać zeznania złożone wcześniej (k.870).

W świetle opinii biegłego psychologa S. K., w obecności którego

		<p>R. M. (1) był słuchany, świadek mimo uzależnienia od alkoholu (k.1422), miała zachowaną zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżonych faktów(k.979-980,1458-1460). Zdaniem biegłego, pokrzywdzony, będąc pod wpływem alkoholu i stresu, mógł mieć zawężone pole percepcji i ograniczoną zdolność postrzegania pewnych szczegółów peryferyjnych, nie dotyczących głównego przebiegu zajścia(k.1459), to jednak, zdaniem Sądu, nie podważa wiarygodności jego zeznań co do głównego wątku i okoliczności, w zakresie których był konsekwentny.</p>	
<p>zeznania D. Z., A. K., M. S., Z. Ć. (2), <u>A. B.</u></p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom M. S., który na początku 2018 r. zamieszkiwał razem z R. M. (1) i D. Z., w zakresie w jakim potwierdził zdarzenie, w trakcie których został pobity przez J. B. (2), podobnie jak R. M. (1), co było powodem dla którego to mieszkanie opuścił. Zeznał, że J. B. (2) kazał mu robić pompki, i chociaż mu słownie nie groził, to się go bał. Sąd dał mu wiarę w zakresie, w jakim potwierdził, że pewnego dnia J. B. (2) i R. P. wtargnęli do tego mieszkania, R. P. uderzył R. M. (1), potem jego, a następnie J. B. (2) kazał mu robić pompki. Po tym</p>		

zdarzeniu wyprowadził się stamtąd. Sąd dał mu wiarę w zakresie, w jakim potwierdził zeznania A. K., jeśli chodzi o zdarzenie z jej udziałem w mieszkaniu na ul. (...). Słyszając zeznania wyżej wymienionej przyznał, że oskarżeni faktycznie raz, czy dwa razy wtargnęli do mieszkania przy ul (...), w którym zamieszkiwali razem z R. M. (1) i D. Z., budzili ich, spożywali tam alkohol, a potem różnie się zachowywali, dlatego się wyprowadził. Przyznał, że pewnych zdarzeń już nie pamięta, bo za dużo alkoholu wtedy pił i urywał mu się film.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. K., w zakresie w jakim potwierdziła, że J. B. (2) po wyjściu z Zakładu Karnego razem z R. P. nachodził pokrzywdzonych, że przychodzili tam w nocy i spożywali alkohol, a potem się nad nimi znęcali, że zachowywali się w stosunku do nich agresywnie, robili "demolki", grozili im, że D. i R. się ich bali.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. K., w zakresie w jakim twierdziła, że początkowo groził im tylko J. B. (2), z czasem pod jego wpływem również R. P.. Zeznała, że czasem zdarzało się, że J. B. (2) uderzył pokrzywdzonych z otwartej ręki. Raz kazał M. S. robić pompki, był przy tym obecny R. P.,

natomiast M. P. (1) z nimi nie było. Zeznała, że kiedy oskarżeni nachodzili D. i R., M. S. zwykle nie było, ponieważ był w pracy, albo poza domem z kolegami. Twierdziła, że M. P. (1) widziała z oskarżonymi tylko raz. Zeznała, że nie widziała u R. M. (1) żadnych obrażeń i nie była świadkiem, żeby oskarżeni go pobili, jak twierdzi czasem w jej obecności uderzyli go w twarz, ale zwykle nie miał po tym poważniejszych obrażeń (k.1148).

Sąd dał wiarę zeznaniom **Z. Ć. (2)** w zakresie, w jakim potwierdził, że pokrzywdzeni D. Z. i R. M. (1) skarżyli się na oskarżonych, mówili, że ich nachodzą, biją i grożą im. Twierdzili, że początkowo było ich dwóch, potem dołączył do nich trzeci. Opisał swoją interwencję po zajściu, jakie miało miejsce w dniu (...) r. i przyznał, że widział zdemolowane mieszkanie (k.33-34,880).

Sąd dał wiarę zeznaniom **Z. Ć. (2)**, albowiem były przekonujące i szczerze. Świadek przyznał, że większość faktów znał jedynie ze słyszenia, jak twierdził rozmawiał z pokrzywdzonymi bezpośrednio po zajściu, czasem wzywał na miejsce policję. (k.881,882).

Jego zdaniem, widać było, że pokrzywdzeni boją się

oskarżonych, dlatego nie składali zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na ich szkodę. Był konsekwentny i przekonujący, a jako osoba postronna, nie miał interesu w zeznawaniu nieprawdy. Podnieść należy, że składając zeznania w tej sprawie, opisał również okoliczności obciążające pokrzywdzonych, potwierdził fakt nadużywania przez nich alkoholu oraz zaboru mienia na jego szkodę, co niewątpliwie świadczy o jego obiektywizmie i wiarygodności jego zeznań, bez względu na to, której dotyczą strony.

Sąd dał wiarę zeznaniom **A. B.** w zakresie, w jakim utrzymywała, że kilka razy była świadkiem, jak R. P. uderzył R. M. (1) (k.472 verte), raz nawet wezwała na miejsce policję, ale jak przyjechała, to pokrzywdzeni bali się zeznawać. (k.1109), albowiem była w tym zakresie konsekwentna. Twierdziła jednocześnie, że R. M. (1) i D. Z. skarżyli się tylko na R. i J., nigdy nie mówili nic na M. (k.1109)

Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkich przesłuchanych na tę okoliczność świadków, albowiem wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc jednolitą i logiczną

	<p>całość. Relacje świadków korespondują z depozycjami pokrzywdzonego R. M. (1), są przekonujące i szczerze, dlatego zdaniem Sądu, w pełni zasługują na wiarę.</p> <p>Sąd dał również wiarę oskarżonemu M. P. (1) w zakresie w jakim utrzymywał, że nigdy nie groził R. M. (2) ani D. Z. k.780 albowiem znajduje to potwierdzenie w zeznaniach wyżej wymienionych, którzy na rozprawie doprecyzowali te złożone w postępowaniu przygotowawczym, twierdząc, że M. P. (1) był z oskarżonych najspokojniejszy, czasem nawet pozostałych uspokajał. D. Z. i A. B. zeznała, że w tym czasie zadawał się z J. B. (2), który miał na niego zły wpływ.</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska k. 270-271</p>	<p>Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by kwestionować jej wiarygodność.</p>	
<p>pismo z (...) C. k. 1031-1032, 1423</p>	<p>Dokument urzędowy sporządzony przez osobę posiadającą stosowną wiedzę. Brak podstaw, aby kwestionować jego wiarygodność.</p>	
<p>1.1.6</p>	<p>Zeznania R. M. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom R. M. (1) w zakresie w jakim potwierdził, że</p>

		<p>J. B. (2) razem z M. P. (1) zabrali z mieszkania S. W. (2) wazony, talerze i obrazki, które przynieśli do niego do domu i kazali mu zanieść do mieszkania tego ostatniego, utrzymując, że R. P. wtedy z nimi nie było (k.121,501, 869-870-871) oraz w zakresie, w jakim opisał okoliczności związane z kradzieżą dywanu (k.501), albowiem był w tym zakresie konsekwentny, a jego zeznania znajdują poparcie w depozycjach S. W. (2), który to częściowo potwierdził.</p>	
<p>zeznania S. W. (2)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom S. W. (2), w zakresie, w jakim potwierdził, że z mieszkania zginęła mu kuchenka i butla gazowa, biały stół i dwa krzesła, łyżki, widelce, zaraz po tym jak R. P. pytał go, czy ta kuchenka działa. Świadek twierdził, że poszedł do R. M. (1) na herbatę, R. P. został u niego w mieszkaniu, doszedł do niego J. B. (2), a kiedy po pół godziny wrócił do mieszkania, to tych rzeczy w już tam nie było. Twierdził, że w podobnym czasokresie, od (...) do (...) r. widział jak J. B. (2) i R. M. (1) wynosili z jego mieszkania dywany, wazony, talerze, płótna ze ścian, że J. B. (2) kazał to robić R., który bardzo się go bał (k.496). Zeznania świadka w zakresie, w jakim utrzymywał, że</p>		

był w posiadaniu wyżej wymienionych przedmiotów oraz że mu z mieszkania zginęły, znajdują potwierdzenie w zeznaniach R. M. (1) i D. Z. oraz w A. K. (k.1145,1148) i Z. Ć. (2) (k.1102-1104), wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc jednolitą całość. W świetle powyższego zatem, nie ulega wątpliwości, że to oskarżony J. B. (2) zabrał te rzeczy z mieszkania S. W. (2), jednocześnie brak podstaw do przyjęcia, że zrobił to wspólnie i w porozumieniu z R. P.. Na sprawstwo J. B. (2) wskazują zgodne w tym zakresie relacje S. W. (2) i R. M. (1).

Sąd odmówił wiary S. W. (2) jedynie w zakresie wartości skradzionego mienia, albowiem jak wynika z zeznań przesłuchanych na tę okoliczność świadków, w tym Z. Ć. (2) i A. K., przedmioty te nie przedstawiały większej wartości. Sąd nie mógł go w tym zakresie uzupełniająco dosłuchać, albowiem jak wynika z poczynionych ustaleń, świadek zmarł.

Z opinii biegłego do spraw wyceny ruchomości wynika, że dywan, stanowiący własność Z. Ć. (2), również nie przedstawiał wartości handlowej (k.1276)

zeznania Z. Ć. (2)

Z. Ć. (2) przyznał, że z mieszkania S. W. (2) zginęła butla i kuchenka gazowa, które stanowiły jego własność, nie wie jednak, co się z nimi stało. Twierdził, że S. W. (2) mówił mu, że ktoś mu te rzeczy zabrał. Zeznał, że pokrzywdzony miał w tym mieszkaniu stół i krzesła oraz przedmioty codziennego użytku, które jego zdaniem, nie przedstawiały większej wartości. Nie było tam żadnych płócien, ani obrazów na ścianach. Potwierdził, że z mieszkania S. W. (2) zginął też dywan, stanowiący jego własność, który jego zdaniem, również nie przedstawiał większej wartości (k.1102-1103). Nie kwestionował jednocześnie, że S. W. (2) i R. M. (1) sprzedali należący do niego kaloryfer i piec węglowy, odpowiednio za 33 zł i 13 zł oraz wannę żeliwną do czego mu się przyznali (k.1102).

Sąd dał wiarę zeznaniom **Z. Ć. (2)**, uznając je za przekonujące i szczerze. Świadek większość faktów znał jedynie z relacji pokrzywdzonych, z którymi miał zwykle kontakt po zajściu, zdarzało się, że wzywał na miejsce policję. Jako osoba postronna nie miał interesu w zeznawaniu nieprawdy. Podnieść należy, że

	<p>składając zeznania w tej sprawie opisał również okoliczności obciążające pokrzywdzonych, w tym na przykład dotyczące zaboru mienia przez R. M. (1) i S. W. (2) na jego szkodę, co niewątpliwie świadczy o wiarygodności jego zeznań, bez względu na to której dotyczą strony.</p>	
zeznania A. K.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom A. K. w zakresie, w jakim potwierdziła, że J. B. (2) po wyjściu z Zakładu Karnego nachodził i okradał S. W. (2), u którego zamieszkiwała, zanim przeprowadziła się do R. M. (1). Świadek potwierdziła, że z mieszkania S. W. (2) zginęła kuchenka i butla gazowa oraz przedmioty codziennego użytku, takie jak talerze sztućce, szklanki i garnki. Nie widziała jednak, aby ktoś te rzeczy z tego mieszkania wynosił, wie tylko, że mu zginęły. Zeznała, że S. W. (2) nie miał w mieszkaniu wartościowych przedmiotów. Przyznała, że miał stół z krzesłami, których teraz nie ma, ale nie wie, co się z nimi stało (k.1148).</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionej, albowiem korespondują one z depozycjami pokrzywdzonego, są przekonujące i szczerze, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają</p>	

	z zeznaniami przesłuchanych na tę okoliczność świadków, tworząc jednolitą całość.		
zeznania D. Z. i A. B.	Sąd dał wiarę zeznaniom D. Z., która potwierdziła wersję przedstawioną przez S. W. (2) i R. M. (1) oraz A. B., która przyznała, że J. B. (2) przyniósł do jej mieszkania dywan należący do Z. C. , albowiem wzajemnie korespondują z zeznaniami przesłuchanych na tę okoliczność świadków, tworząc jednolitą całość.		
opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości	Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by kwestionować jej wiarygodność.		
1.1.7	zeznania S. W. (2)	Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego S. W. (2) w zakresie w jakim utrzymywał, że J. B. (2) uderzył go w szczękę po lewej stronie, w wyniku czego wybił mu zęby, albowiem pośrednio znajduje to potwierdzenie w zeznaniach R. M. (1), który przyznał, że choć nie był świadkiem tego zdarzenia, to wie o tym, co zaszło z bezpośredniej jego relacji. Świadek w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że pokrzywdzony mówił mu, że to J. B. (2)	

		<p>go uderzył i wybił mu zęby (k.501), na rozprawie twierdził, że z relacji pokrzywdzonego wynikało, że uderzył go wtedy R. P., a nie J. B. (2), chociaż nie był tego pewny (k.872). Sąd dał wiarę w tym zakresie S. W. (2), przyjmując, że jako pokrzywdzony w tej sprawie, z pewnością wiedział najlepiej, kto go wtedy uderzył, powodując opisane wyżej obrażenia. R. M. (1) natomiast mógł się w tym zakresie pomylić.</p> <p>Wersja pokrzywdzonego S. W. (2) znajduje również poparcie w zeznaniach A. K., (k.1148. (...)), M. S. (k.1150), <u>D. Z. (k.120)</u> i Z. Ć. (2) (k.1103), którzy znali te okoliczności ze słyszenia oraz w opinii sądowo lekarskiej, która potwierdza obrażenia, jakich pokrzywdzony doznał w wyniku tego zdarzenia.</p>	
<p>zeznania D. Z., R. M. (1), A. K., M. S., Z. Ć. (2)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkich przesłuchanych na tę okoliczność świadków, R. M. (1) (k.501), A. K., (k.1148. (...)), M. S. (k.1150), <u>D. Z. (k.120)</u> i Z. Ć. (2) (k.1103), w zakresie w jakim potwierdzili wersję pokrzywdzonego S. W. (2), albowiem wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają tworząc jednolitą całość. Relacje świadków są przekonujące i szczerze,</p>		

dlatego zdaniem Sądu w pełni zasługują na wiarę.

Sąd dał wiarę **M. S.** w zakresie, w jakim utrzymywał, że z relacji S. W. (2) wie, że J. lub R. wybił mu zęba oraz, że była taka sytuacja, że oskarżeni kazali się R. M. (2) rozebrać, ale nie brał tego na poważnie (k. 1149-1150). D. Z. nie kojarzyła tego konkretnego zdarzenia, nie słyszała, żeby pokrzywdzony miał wybitego zęba, ze słyszenia wiedziała tylko, że oskarżeni go bili (k.120,877).

Sąd dał wiarę **Z. Ć. (2)**, który zeznał, że S. W. (2) skarżył mu się, że został pobity przez osoby, które nachodziły D. Z. i R. M. (1), że któraś z tych osób go pobiła, nie mówił jednak, kto konkretnie. Świadek twierdził, że z relacji pokrzywdzonych wie, że M. i W. byli bici, a kiedy mówił im, żeby zgłosili to na policji, to nie chcieli tego zrobić. Mówili, że się oskarżonych boją i widać było, że się bali. Przyznał, że S. W. (2) mówił mu, że wybili mu zęba (k.1103). Okoliczność tą potwierdziła również **A. K.**, której Sąd dał wiarę, albowiem nie miała interesu w zeznawaniu nieprawdy. Odmówił jej wiary jedynie w zakresie, w jakim utrzymywała, że osobą, która wybiła S. W. (2) zęba był

	<p>R. P., albowiem nie była tego pewna (k.1175). Podnieść należy, że podobnie jak pozostali znała te okoliczności z relacji pokrzywdzonego, który przesłuchiwany na tą okoliczność twierdził, że osobą, która mu go wybiła był J. B. (2), a nie R. P..</p> <p>Wobec powyższego, sąd uznał, że musiała się w tym zakresie pomylić. To samo dotyczy R. M. (1), który początkowo twierdził, że osobą, która wybiła mu zęba był J. B. (2), na rozprawie natomiast zeznał, że był nią R. P.. W ocenie Sądu S. W. (2) wiedział najlepiej, kto go wtedy uderzył, jednocześnie nie miał interesu, żeby zeznawać nieprawdę i bezpodstawnie oskarżonego J. B. (2) w tym zakresie pomawiać.</p>	
<p>opinia sądowo lekarska biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii</p>	<p>Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by kwestionować jej wiarygodność.</p>	
<p>zeznania A. B.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom A. B. w zakresie, w jakim utrzymywała, że w nocy z (...) na (...) r. J. B. (2) uderzył ją głową w nos, a następnie ręką w gipsie w głowę, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i złamania nosa, że doszło do tego w czasie</p>	

spożywania alkoholu w jej mieszkaniu, kiedy chciała, żeby J. B. (2) je opuścił, ponieważ zaczął się awanturować, albowiem znajdują one poparcie w wyjaśnieniach oskarżonego R. P. (k.465), który w postępowaniu przygotowawczym częściowo potwierdził ten fakt, w notatce z interwencji policji (k.833), dokumentacji (k.471-472) oraz w opinii sądowo lekarskiej, które potwierdziły obrażenia, jakich pokrzywdzona doznała w tym dniu (k.513).

W świetle opinii biegłego psychologa S. K., w obecności którego pokrzywdzona była słuchana, jej zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżonych faktów, mimo trudności w lokalizacji pewnych zdarzeń w czasie, nie budzi zastrzeżeń (k.1111,1458-1460).

wyjaśnienia R. P.

Sąd dał wiarę oskarżonemu R. P. w zakresie w jakim utrzymywał, że J. B. (2) w (...) lub (...) r. złamał siostrze nos k.465, albowiem znajduje to potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej A. B. oraz w opinii sądowo lekarskiej potwierdzającej obrażenia, jakich doznała.

opinia sądowo lekarska biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii	Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by kwestionować jej wiarygodność.		
1.1.1, 1.1.2, 1.1.3, 1.1.4, 1.1.5, 1.1.7	wyrok (...)sygn. akt (...)	Dokument sporządzony przez organ uprawniony do jego wydania. Brak podstaw, aby kwestionować jego wiarygodność.	
wyrok (...)sygn. akt. (...) wraz z danymi o odbyciu kary	Dokument sporządzony przez organ uprawniony do jego wydania. Brak podstaw, aby kwestionować jego wiarygodność.		
wyrok (...)sygn. akt (...) wraz z danymi o odbyciu kary	Dokument sporządzony przez organ uprawniony do jego wydania. Brak podstaw, aby kwestionować jego wiarygodność.		
1.1.3, 1.1.6	protokół przeszukania	Dokument sporządzony przez uprawnioną osobę, zgodnie z zasadami. Brak podstaw by kwestionować jego wiarygodność.	
1.1.3, 1.1.4, 1.1.5, 1.1.7.	opinia sądowo-lekarska	Opinia sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i kwalifikacje w danej dziedzinie. Brak podstaw by kwestionować jej wiarygodność.	
1.1.8	zeznania T. W.	Sąd dał wiarę zeznaniom T. W. w zakresie w jakim opisała	

przebieg zdarzenia, w czasie którego oskarżeni wtargnęli do niej do mieszkania.

Konsekwentnie twierdziła, że było ich dwóch, że zachowywali się agresywnie i używali wulgarnych słów, że szukali dłużników, że wylamali zamek i weszli „z kopa” (k.37-38, 878). Rozpoznała te osoby, wskazując na oskarżonego M. P. (1) (k.40-42) i R. P. (k.213-215). W czasie kolejnego okazania, nie rozpoznała co prawda w 100% drugiego ze sprawców, twierdząc, że najbardziej podobny do niego jest mężczyzna na zdjęciu nr 1 i 4, na którym pod nr 1 znajdował się wizerunek oskarżonego J. B. (2), a pod nr 4 wizerunek osoby przybranej, niemniej jednak na rozprawie, widząc oskarżonych na żywo, zeznała, że drugim ze sprawców na pewno był oskarżony M. P. (1) (k.878-879-880). W trakcie okazania bezpośrednio po zajęciu, też nie miała wątpliwości, że to był on (k.40-42). Co do drugiego ze sprawców, jej rozpoznanie znajduje poparcie w zeznaniach A. B., która zeznała, że R. P. przyznał jej się do udziału w tym zajęciu, prosząc ją o alibi, chciał, żeby w razie potrzeby potwierdziła, że był wtedy razem z nią (k.1106470 verte).

		Przyznała, że nosi okulary, ale nie zdejmuje ich na noc, dlatego nie miała problemu z rozpoznaniem oskarżonych ponieważ dobrze ich widziała (k.88o).
protokół okazania wizerunku oraz tablica poglądowa nr 1	Brak podstaw, by kwestionować fakt rozpoznania przez T. W. M. P. (1). Świadek nie miała żadnej wątpliwości, że jednym ze sprawców był oskarżony M. P. (1).	
protokół okazania wizerunku oraz tablica poglądowa nr 2	Brak podstaw, by kwestionować fakt rozpoznania przez T. W. M. P. (1). Świadek nie miała żadnej wątpliwości, że drugim ze sprawców jest właśnie R. P.. Rozpoznała go po oczach oraz rysach twarzy.	
zeznania A. B.	Sąd dał wiarę zeznaniom A. B. w zakresie, w jakim potwierdziła, że R. P. włamał się do mieszkania T. W., ponieważ sam jej o tym powiedział i chciał, żeby zapewniła mu alibi. Odmówił jej natomiast wiary w zakresie, w jakim utrzymywała, że zrobił to z J. B. (2), a nie z M. P. (1), albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami T. W., która bezpośrednio po zajściu rozpoznała M. P. (1), jako jednego ze sprawców i nie miała w tym zakresie wątpliwości. Zdaniem Sądu zeznania A. B. w zakresie w jakim próbowała umniejszyć rolę M. P.	

	<p>(1) w opisywanych przez nią zdarzeniach wynikają z sympatii, jaką go darzy i refleksji, że dopuścił się tych czynów będąc pod wpływem oskarżonego J. B. (2), który wyszedł z zakładu karnego i z którym utrzymywał wtedy kontakty (k.1107,1109). O próbie wyłączenia odpowiedzialności karnej M. P. (1) w toku postępowania przed Sądem oraz tendencyjności zeznań świadka w tym zakresie, świadczą również zeznania złożone na rozprawie dotyczące okoliczności pobicia R. M. (1) i S. W. (2) przez oskarżonych, które znała jedynie ze słyszenia, w zakresie, w jakim próbowała odwołać te złożone w postępowaniu przygotowawczym, twierdząc, że z relacji S. W. (2) wynikało, że M. P. (1) nie brał w tym udziału (k.1106).</p>	
<p>zeznania Z. Ć. (2) k. 217</p>	<p>Świadek nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia. O wtargnięciu do mieszkania T. W. dowiedział się bezpośrednio po zajściu od pokrzywdzonej i potwierdził przedstawioną przez nią wersję wydarzeń, a jako osoba postronna nie miał interesu w zeznawaniu nieprawdy.</p>	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p>		

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1, 1.1.2.,1.1.3.,1.1.4., 1.1.5., 1.1.6., 1.1.7,1.1.8.,	wyjaśnienia J. B. (2)	<p>Sąd nie dał wiary oskarżonemu J. B. (2) w zakresie w jakim utrzymywał, że D. Z. przyszła do mieszkania Z. P. (1) i R. S. (1) i sama zostawiła tam torbę z dokumentami, którą policjanci znaleźli podczas przeszukania tego mieszkania, że w kwietniu nie był w mieszkaniu D. Z. i R. M. (1), że nie groził im k.76, że nie groził swojej siostrze A. B., bo nie miał ku temu powodów k. 154, że to R. M. (1) przyniósł do A. B. dywan stanowiący własność Z. C. i butlę gazową, że nigdy nie podniósł ręki na R. M. (1) i nie groził mu, że nie groził D. Z., że nigdy nie był w mieszkaniu S. W. (2), k.779 - albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, które są konsekwentne, znajdują poparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc jednolitą i logiczną całość.</p> <p>Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, stanowią</p>	

przyjętą przez niego linię obrony, która zmierza jedynie do wyłączenia jego odpowiedzialności przed prawem za czyny, jakich się niewątpliwie dopuścił, pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych którzy byli konsekwentni oraz przesłuchanych na tę okoliczności świadków, dlatego nie zasługują na wiarę.

R. S. (1) nie potwierdził wersji oskarżonego, zgodnie z którą R. M. (1), D. Z. i A. K. w okresie od (...) do (...) r. przychodzili do niego do mieszkania i spożywali tam alkohol. Potwierdził natomiast wersję pokrzywdzonej. Zeznał, że oskarżony J. B. (2) przyprowadził do jego mieszkania dwie koleżanki D. i O.. Widział jak wyżej wymienione osoby oraz Z. P. (1) spożywali w pokoju alkohol. On w tym czasie siedział w kuchni, gdzie układał sobie pasjansa. Kilka razy wszedł do tego pokoju, ale nic podejrzanego nie widział. Zeznał, że około 1.00 w nocy widział jak D. wychodzi z tego mieszkania, a kiedy zapytał ją dokąd idzie, powiedziała, że po papierosy, po czym już nie wróciła, on natomiast położył się spać, podobnie jak pozostali oskarżeni (k.27). Sąd dał wiarę zeznaniom R. S. (1) w tym zakresie albowiem znajdują poparcie w

		<p>zeznaniach D. Z. i A. K.. Sąd dał również wiarę zeznaniom R. S. (1) w zakresie, w jakim potwierdził, że telewizor, znaleziony w trakcie przeszukania u niego w mieszkaniu, przyniósł tam R. M. (1), mówiąc, że zrobił to na polecenie oskarżonego J. B. (2) oraz w zakresie, w jakim potwierdził, że za przyniesienie tego telewizora nie przekazywał mu żadnych pieniędzy, albowiem koresponduje to z zeznaniami pokrzywdzonego, który był w tym zakresie konsekwentny(k.224)</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom Z. P. (1), w zakresie, w jakim potwierdził, że zna oskarżonych J. B. (2), który jest jego sąsiadem oraz R. P. i M. P. (1), nie zna natomiast pokrzywdzonych D. Z. i R. M. (1) i nic nie wie na temat przynoszenia przez nich rzeczy do jego mieszkania (k.227-228 odpis k.229-230).</p>
<p>wyjaśnienia M. P. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary oskarżonemu M. P. (1), w zakresie w jakim utrzymywał, że nigdy nikt w jego obecności nie groził nikomu nożem, że nie przypomina sobie zdarzenia, w czasie którego ktokolwiek uderzyłby lub pobił R. M. (1) (k.780), że nic nikomu nie ukradł (k.107), że pokrzywdzeni R. M. (1)</p>	

i D. Z. nie mieli w domu żadnego jedzenia (k.782), albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych D. Z. i R. M. (1), którzy potwierdzili zdarzenia z jego udziałem i byli w tym zakresie konsekwentni. R. M. (1) opisał okoliczności zajścia, jakie miało miejsce w dniu (...) r. Twierdził, że został wówczas pobity, podobnie jak S. W. (2), przez wszystkich trzech oskarżonych, którzy zabrali z jego mieszkania żywność, jaką dostali od jego brata i mamy D. Z. po Ś. Wielkanocnych (k.868,872), że co prawda byli w tym czasie nakryci kocem, ale S. W. (2) widział, że oskarżony go bił. W każdym razie z zeznań wyżej wymienionych wprost wynika, że M. P. (1) był w tym czasie w mieszkaniu R. M. (1), kiedy oskarżeni bili ich i zabrali w celu przywłaszczenia należące do nich produkty spożywcze i przemysłowe. D. Z., to potwierdziła, choć świadkiem tego zdarzenia nie była. Zeznała, że z mieszkania zginęła im wtedy żywność, jaka im została po Ś. Wielkanocnych oraz artykuły przemysłowe, w tym proszek do prania, płyn i kosmetyki (k.877).

R. M. (1) twierdził, że żywność, którą im skradziono dostali od brata i mamy D. Z. (k.877), A. K. natomiast

- choć w tym czasie już tam nie mieszkała
- potwierdziła, że wyżej wymienione osoby faktycznie pomagały w utrzymaniu pokrzywdzonym (k.1179)

Wyżej wymieniona opisała również zdarzenie, jakie miało miejsce w dniu 13 kwietnia 2018 r. potwierdziła udział wszystkich oskarżonych w tym zajściu, użycie noża, którym oskarżony J. B. (2) jej groził w obecności pozostałych oraz zabór w celu przywłaszczenia saszetki z pieniędzmi i dokumentami, była przy tym przekonująca i szczerą. Sąd odmówił wiary oskarżonemu w zakresie, w jakim utrzymywał, że nie wtargnął do mieszkania T. W., albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej złożonymi w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie, w których opisując przebieg zajścia, nie miała wątpliwości, że jednym ze sprawców był właśnie on (k.880).

Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, stanowią przyjętą przez niego linię obrony, która zmierza jedynie do wyłączenia jego odpowiedzialności przed prawem, pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych oraz przesłuchanych w sprawie

świadków, które są konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc jednolitą całość, dlatego nie zasługują na wiarę.

Sąd dał natomiast oskarżonemu wiarę w zakresie w jakim nie przyznał się do tego, aby poza zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu (...) r., wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi pobił R. M. (1), groził mu lub siłą wdarł się do jego mieszkania, albowiem nie znalazło to potwierdzenia w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, którzy zgodnie stwierdzili, że M. P. (1) był najspokojniejszy z oskarżonych, dopuścił się czynów, które opisali działając wspólnie z pozostałymi, ale poza tym, nigdy sam nie uderzył pokrzywdzonego, ani mu nie groził.

wyjaśnienia R. P.

Sąd nie dał wiary oskarżonemu **R. P.**, w zakresie w jakim utrzymywał, że nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu czynów oraz w zakresie, w jakim twierdził, że nigdy nie wtargnął do żadnego mieszkania, że nie wyłamał żadnych drzwi, nie wchodził do środka i nie mówił, że szuka dłużnika (k.260), że przedmioty, o jakich mowa w zarzuceniu, zginęły S. W.

	<p>(2) już w (...) r., że nie widział, aby J. B. (2) lub M. P. (1) w jego obecności uderzyli R. M. (1) lub D. Z. i nie był świadkiem, aby ktokolwiek groził jej nożem albo zabierał jakiegokolwiek przedmioty k. 784, albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, w tym T. W., D. Z., R. M. (1), S. W. (2), które były stanowcze i konsekwentne, a ich zeznania wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc jednolitą całość. Podnieść należy, że świadkowie nie wykazywali wrogiego nastawienia do oskarżonych, nie wyolbrzymiali roli, jaką odegrali w zdarzeniach, które opisali, byli powściągliwi w swoich wypowiedziach i nie mieli interesu, żeby zeznawać nieprawdę i bezpodstawnie ich pomawiać.</p>	
zeznania K. K. (2)	<p>K. K. (2) była obecna w trakcie zatrzymania oskarżonego J. B. (2), jej zeznania nic do sprawy nie wnoszą. (k.29, 1008-1009).</p>	
zeznania I. S.	<p>I. S. , matka I. P. (2), z którą zamieszkiwał oskarżony J. B. (2), była obecna w czasie awantury z udziałem wyżej wymienionego i R. P. przed zdarzeniem, które miało miejsce w nocy z (...)</p>	

	<p>na (...) r., spożywali razem alkohol, nie pamiętała jednak okoliczności z tym związanych ponieważ była pod znacznym wpływem alkoholu, ocknęła się dopiero na Izbie Wytrzeźwień, gdzie została odwieziona po interwencji policji w tym dniu (k.1112-1113).</p>	
zeznania K. K. (1)	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom funkcjonariusza Policji K. K. (1) w zakresie w jakim podtrzymał okoliczności, o jakich mowa w notatce urzędowej z k.59, potwierdził, że oskarżony J. B. (2) w jego obecności zwracał się do D. Z., aby wycofała swoje zeznania, że widać było, że wyżej wymieniona się go boi, co stanowiło przyczynę, dla której w pewnym momencie chciała swoje zeznania wycofać (k.1372).</p> <p>Świadek potwierdził, że zwykle w notatce ze zdarzeń zgłaszanych przez pokrzywdzonych powinny być ujęte wszystkie znamiona czynu zabronionego, w zależności od stanu psychicznego pokrzywdzonego, jeśli jest trzeźwy i komunikatywny, od razu odbiera się od niego wyjaśnienia i formalne zawiadomienie o przestępstwie, jeśli taka osoba znajduje się pod wpływem alkoholu, zwykle przyjmujący zgłoszenie wzywa do stawiennictwa celem szczegółowego</p>	

	rozpytania po wyrzeźwieniu.	
zeznania P. W.	Zeznania funkcjonariusza Policji P. W. k.1373 nic do sprawy nie wnoszą, potwierdzają interwencję w godzinach rannych w dniu (...) r., jaka miała miejsce przed zdarzeniem z dnia (...) r. w którym doszło do rozboju na szkodę D. Z..	
zeznania A. B.	Sąd odmówił wiary A. B. w zakresie, w jakim twierdziła, że w zdarzeniu, w trakcie którego oskarżeni pobili pokrzywdzonych i kazali im się rozebrać, brał udział tylko J. B. (2) i R. P., że M. P. (1) z nimi tam nie było, albowiem pozostaje to w sprzeczności z depozycjami złożonymi przez nią w tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym (k.470) - w których zeznała, że to właśnie M. P. (1) i J. B. (2) pobili pokrzywdzonych oraz z zeznaniami R. M. (1), który jego udział w tym zajściu potwierdził. Poza tym, świadek próbując wykluczyć udział M. P. (1) w tym zajściu, przyznając ostatecznie, że nie była świadkiem tego zdarzenia, tylko znała jego przebieg z relacji pokrzywdzonego - S. W. (2), robiła to w sposób nieudolny, o czym świadczy, między innymi sposób, w jaki rzekomo o jego udział w tym zajściu pytała (k.1106).	

	Sąd pominął również zeznania świadka w zakresie okoliczności zdarzeń, które nie pozostawały w związku z tą sprawą (k.133)		
pozostałe dowody ujawnione na rozprawie	Dowody te nie były kwestionowane przez Sąd, jednak nie miały znaczenia lub nic do sprawy nie wniosły		
3	PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	J. B. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony J. B. (2) - w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. I , VI i IX części wstępnej wyroku			

– każdorazowo swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.190 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. albowiem, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. O. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r., w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, kierował groźby bezprawne pod adresem następujących osób:

- w dniu (...) r. w C. pod adresem D. Z. kierował groźbę pozbawienia życia, która wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

- w dniu (...) r. w C. przy ul. (...) pod adresem swojej siostry A. B. kierował groźbę pobicia i pozbawienia życia, która wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

- w bliżej nieustalonym czasie w okresie, między (...) a (...) r. w C. pod adresem S. W. (2) kierował groźbę pozbawienia życia

lub uszkodzenia ciała poprzez jego podpalenie, która wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Podstawa przyjętej kwalifikacji z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk. było :

- kierowanie przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonych groźby popełnieniem przestępstwa na ich szkodę,

- fakt, że groźby te wzbudzały u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione z uwagi na wcześniejsze zachowanie oskarżonego, który będąc pod wpływem alkoholu zachowywał się agresywnie, był uprzednio karany, niedawno wyszedł z zakładu karnego i

- jak twierdził , z uwagi na perspektywę wprowadzenia do wykonania kolejnego wyroku - nie miał nic do stracenia odbywanie kary pozbawienia wolności orzeczonej kolejnym wyrokiem, która sprawiała, że groźby te wzbudzały w nich

- fakt, że oskarżony dopuścił się tych przestępstw w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

<p>będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk - wyrokiem S. O. w C. z (...) roku, sygn. akt (...).</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	2	J. B. (2)
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Oskarżony J. B. (2) - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II części wstępnej wyroku – swoim zachowaniem w dniu (...) r. wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. albowiem, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc D. Z. oraz R. M. (1) pozbawieniem życia, doprowadził R. M. (1) do wydania telewizora, przy czym dopuścił się tego czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 2 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1</p>			

kk w zw. z art.64 § 1 k.k.
na karę 2 lat pozbawienia
wolności, którą odbył w
ramach kary łącznej 3
lat pozbawienia wolności
orzeczonej tym wyrokiem
w okresie od (...) r. do (...)r.
i od (...) r. do (...) r.,

Podstawą przyjętej
kwalifikacji z art. 282 k.k.
w zw. z art. 64 § 2 k.k. było:

- działanie oskarżonego w
celu osiągnięcia korzyści
majątkowej;

- fakt, że oskarżony,
grożąc popełnieniem
przestępstwa w postaci
zamachu na życie
pokrzywdzonego lub
osoby dla niego
najbliższej, doprowadził
pokrzywdzonego R. M.
(1) do rozporządzenia
mieniem w postaci
telewizora marki S. ,

który w obawie przed
spełnieniem tych gróźb,
zaniósł pod wskazany
przez niego adres.

- postawa oskarżonego,
jego agresywne
zachowanie, fakt, że
do aktów przemocy z
jego strony dochodziło
już wcześniej, sprawiły,
że pokrzywdzony realnie
obawiał się spełnienia
tych gróźb, dlatego
podporządkował się jego
woli.

- fakt, że oskarżony
dopuścił się tego
przestępstwa w
warunkach wielokrotnego
powrotu do przestępstwa

<p>opisanego w art.64 § 2 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.</p>			
#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	3,10 i 16	J. B. (2), M. P. (1), R. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżeni J. B. (2) - w ramach czynu zarzucanych mu w pkt. III , a M. P. (1) i R. P. - ramach czynów zarzucanych im w pkt. I – swoim zachowaniem w dniu (...) r. wyczerpali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art.275 § 1 k.k. art.276 k.k. w zw. z art.11§ 2 k.k. albowiem działając wspólnie i w porozumieniu, używając noża, który J. B. (2) przyłożył D. Z. do szyi, grozili jej pozbawieniem życia, po czym zabrali</p>			

w celu przywłaszczenia należąca do niej saszetkę, w której miała pieniądze w kwocie 15 zł, kartę NFZ i dowód osobisty na swoje nazwisko, przy czym J. B. (2) dopuścił się czynu tego w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 2 k.k., natomiast M. P. (1) w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 280§1 kk odpowiedzialności karnej z tego przepisu podlega ten, kto kradmie używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Zgodnie z art. 280§2 kk, natomiast surowszej odpowiedzialności karnej podlega ten, kto dopuszcza się opisanego wyżej czynu posługując się przy tym bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym.

Zwrot posługuje się oznacza zarówno faktyczne użycie tego przedmiotu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak również wszelkie manipulowanie nim, które ma postać adresowanej do napadniętego zapowiedzi jego użycia połączonej z okazaniem. Każda, zatem forma demonstrowania

opisanego w art.280§2
kk przedmiotu w
celu dokonania zaboru
rzeczy, zmierzająca do
spotęgowania przemocy,
względnie groźby jej
zastosowania lub
wywołania większej obawy
i poczucia zagrożenia,
może być uznana
za posługiwanie się
tym narzędziem lub
(por. postanowienie SN
z 29.05.2003r., I
KZP 13/03, OSNKW
2003/7-8/69, wyrok SA w
Łodzi z 28.02. 2001 r., II
Aka 9/01, Prok. i Pr. 2002,
nr 9, poz. 28).

W obu wyżej
wymienionych
przypadkach zatem,
środkiem działania
sprawcy jest przemoc lub
groźba natychmiastowego
jej użycia ukierunkowana
na ukształtowanie
psychiki pokrzywdzonego
w pożądanym dla siebie
sposób, przejawiający się
w podjęciu w stosunku
do rzeczy określonej
decyzji. Przy czym ustawa
nie wymaga, aby groźba
użycia przemocy była
jednoznacznie
wypowiedziana przez
sprawcę. Dla
odpowiedzialności karnej
wystarczające jest jej
wyeksplikowanie przez
tzw. zachowania
konkludentne, które
pozwolą pokrzywdzonemu
zorientować się, że jest
zagrożony.

Podstawą przyjętej
kwalifikacji z art. 280 § 2

k.k., art.275 § 1 k.k. art.276
k.k. w zw. z art.11§ 2 k.k.
była zatem:

- groźba użycia przemocy
przez oskarżonych,
polegająca na
przystawieniu noża do
szyi pokrzywdzonej D.
Z. i wypowiedanie gróźb
pozbawienia jej życia,

- uzasadniona
okolicznościami w tym,
późną porą oraz
wcześniejszym
agresywnym
zachowaniem
oskarżonych obawa
spełnienia tych gróźb
wobec pokrzywdzonej,
która w obawie o
własne życie i zdrowie,
podporządkowała się ich
woli,

- działanie oskarżonych
ukierunkowane na
ukształtowanie psychiki
pokrzywdzonej w
pożądanym dla siebie
sposób, tak, aby
zaniechała stawiania
oporu, w celu
umożliwienia zaboru
należącego do niej mienia,

- użycie noża, który
J. B. (2) w obecności
pozostałych oskarżonych,
przyłożył pokrzywdzonej
do gardła,

- zabór w celu
przywłaszczenia saszetki,
w której znajdowały się
pieniądze w kwocie 15 zł
oraz dokument tożsamości
w postaci dowodu
osobistego
pokrzywdzonej, który

sobie przywłaszczyli oraz kara NFZ, które ukryli w mieszkaniu R. S. (1), a którymi nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać,

- działanie wspólnie i w porozumieniu,

- fakt że oskarżeni swoim zamiarem obejmowali zarówno cel ,jak i sposób działania pozostałych oskarżonych.

Dla przyjęcia współsprawstwa bowiem, nie jest konieczne, aby każdy ze sprawców realizował niejako własnoręcznie wszystkie znamiona czynu zabronionego, wystarczy, że każdy z nich - dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu - działał w ramach uzgodnionego wcześniej (lub w trakcie akcji przestępczej) podziału ról, ułatwiając w ten sposób realizację wspólnie zamierzonego celu. Dla przyjęcia tej konstrukcji, wystarczy zatem, jeżeli zachowanie jednego ze sprawców stanowi dopełnienie drugiego i razem z nim stanowi realizację zaplanowanego wcześniej czynu zabronionego, jeżeli tylko każdy z nich obejmuje swoją świadomością i zamiarem całość akcji przestępczej. Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżeni w niniejszej sprawie działali wspólnie i w porozumieniu, zgodnie z

uzgodnionym w sposób dorozumiany podziałem ról, akceptując nawzajem swoje zachowanie i obejmując swoim zamiarem zarówno sposób, jak i cel swojego działania.

Oskarżeni swoim zachowaniem wyczerпали ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 275§1 kk i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2kk, zważywszy, że poza pieniędzmi, dokonali również zaboru dokumentów w postaci dowodu osobistego i karty NFZ, tak więc dopiero kumulatywna kwalifikacja prawna przypisanego im czynu oddaje pełny obraz inkryminowanego zdarzenia. W świetle stanowczych i konsekwentnych zeznań pokrzywdzonej D. Z., zarówno kwota pieniędzy, jak i rodzaj dokumentów, których zaboru dokonali oskarżeni nie budzi wątpliwości. Nie budzi również wątpliwości użycie przez J. B. (2) noża, który przyłożył pokrzywdzonej do szyi, albowiem D. Z. była w tym zakresie konsekwentna.

Podstawą przyjętej recydywy był fakt, że :

- oskarżony J. B. (2) dopuścił się tego przestępstwa w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 2

k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

- oskarżony **M. P. (1)** dopuścił się tego przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 1 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazany wyrokiem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, którą zarządził do wykonania postanowieniem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.

#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	4, 11,17	J. B. (2), M. P. (1), R. P.
---	---	----------	-----------------------------

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Oskarżony J. B. (2) - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IV części wstępnej wyroku, oskarżony M. P. (1) i R. P. - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I), swoim zachowaniem w dniu (...) wyczerpali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. albowiem działając wspólnie i w porozumieniu używając wobec R. M. (1) i S. W. (2) przemocy polegającej na zadawaniu uderzeń w głowę i tułów dokonali zaboru w celu przywłaszczenia produktów spożywczych i przemysłowych o łącznej wartości około 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), przy czym J. B. (2) dopuścił się czynu tego w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 2 k.k., M. P. (1) natomiast w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w art. 64 § 1 k.k.</p> <p>Zgodnie z art. 280§1 kk odpowiedzialności karnej z tego przepisu podlega ten, kto kradnie używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Przy czym:</p>	

- dla przyjęcia kwalifikacji prawnej z tego przepisu koniecznym jest ustalenie, że użycie przemocy lub groźba jej użycia, było środkiem, jakim posługuje się sprawca, w celu dokonania zaboru mienia, ukierunkowanym na ukształtowanie psychiki pokrzywdzonego w pożądanym dla siebie sposób, przejawiający się w podjęciu w stosunku do rzeczy określonej decyzji,

- przez użycie przemocy wobec osoby należy rozumieć wszelkie użycie siły fizycznej, które może przybrać różną postać, od lekkiego uszkodzenia ciała do zamachu na życie człowieka, w zależności od jej intensywności.

Podstawą przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 280 § 1 k.k., było :

- użycie przez oskarżonych przemocy, polegającej na zadawaniu ciosów pokrzywdzonym - uderzaniu i kopaniu po całym ciele, ukierunkowane na zabór w celu przywłaszczenia należącego do nich mienia oraz ukształtowanie psychiki w pożądanym dla siebie sposób, tak, aby zaniechali stawiania oporu,

- wywołanie u pokrzywdzonych uzasadnionej okolicznościami obawy o własne bezpieczeństwo,

życie i zdrowie, skutkujące podporządkowaniem się ich woli,

- zabór w celu przywłaszczenia produktów spożywczych oraz artykułów przemysłowych o łącznej wartości około 150 zł na szkodę D. Z. i R. M. (1), co wynika z zeznań pokrzywdzonych, którzy byli w tym zakresie konsekwentni, nie mieli natomiast interesu w zeznawaniu nieprawdy.

- działanie wspólnie i w porozumieniu,

- fakt że oskarżeni swoim zamiarem obejmowali zarówno cel jak i sposób działania pozostałych oskarżonych.

Dla przyjęcia współsprawstwa bowiem, nie jest konieczne, aby każdy ze sprawców realizował niejako własnoręcznie wszystkie znamiona czynu zabronionego, wystarczy, że każdy z nich - dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu - działał w ramach uzgodnionego wcześniej (lub w trakcie akcji przestępczej) podziału ról, ułatwiając w ten sposób realizację wspólnie zamierzonego celu. Dla przyjęcia tej konstrukcji, wystarczy zatem, jeżeli zachowanie jednego ze sprawców stanowi dopełnienie drugiego i razem z nim stanowi realizację

zaplanowanego wcześniej czynu zabronionego, jeżeli tylko każdy z nich obejmuje swoją świadomością i zamiarem całość akcji przestępczej. Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżeni w niniejszej sprawie działali wspólnie i w porozumieniu, zgodnie z uzgodnionym w sposób dorozumiany podziałem ról, akceptując nawzajem swoje zachowanie i obejmując swoim zamiarem zarówno sposób, jak i cel swojego działania.

Podstawą przyjętej recydywy był fakt, że :

- oskarżony J. B. (2) dopuścił się tego przestępstwa w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 2 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.,

- oskarżony M. P. (1) dopuścił się tego

<p>przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 1 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazany wyrokiem S. R. wC. z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, którą zarządził do wykonania postanowieniem S. R. w C. z dnia (...) r. sygn. (...), którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.,</p>			
#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	5, 18	J. B. (2), R. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżony J. B. (2) (w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V) i R. P. (w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III) - swoim zachowaniem w okresie od (...) do (...) r. - wyczerpali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art.217 § 1 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. albowiem działając wspólnie i w porozumieniu, w</p>			

krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierowali pod adresem R. M. (1) groźby pobicia i pozbawienia życia, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto popychali go i uderzali rękami po twarzy, głowie i całym ciele naruszając jego nietykalność cielesną, przy czym **J. B. (2)** dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 1 k.k., w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od(...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.

Oskarżeni J. B. (2), R. P. i M. P. (1) stanęli pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie od (...) do (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu, kierowali groźby karalne pobicia i pozbawienia życia pod adresem R. M. (1) oraz poprzez uderzanie rękami

i nogami dokonali pobicia R. M. (1), narażając go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

W świetle przeprowadzonych dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, w szczególności w świetle depozycji pokrzywdzonego R. M. (1), złożonych na rozprawie, zdaniem sądu, brak w niniejszej sprawie podstaw do przypisania oskarżonym odpowiedzialności z art. 158 § 1 k.k. Z zeznań R. M. (1) bowiem wynika, że poza zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu (...)r., kiedy to oskarżeni pobili go i S. W. (2) i zabrali w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze i przemysłowe, nigdy nie było sytuacji, aby dwóch oskarżonych go biło, narażając na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. Jak ustalono, zdarzało się, że J. B. (2) lub R. P. grozili pokrzywdzonemu lub uderzyli go z otwartej ręki albo popychali, ale nigdy nie było tak, żeby dwóch go pobiło. Z relacji D. Z. wynika, że M. P. (1) był najspokojniejszy z oskarżonych, czasem

nawet pozostałych
uspokajał (k.877). R. M.
(1) zeznał, że poza
zdarzeniem, jakie miało
miejsce w dniu (...) r., M.
P. (1) nigdy mu nie groził
i nigdy go nie uderzył,
dlatego Sąd uniewinnił
go od popełnienia
tego czynu, a kosztami
postępowania w tym
zakresie obciążył Skarb
Państwa. Pozostałych
oskarżonych natomiast
skazał za to, że w okresie
od lutego - po opuszczeniu
przez oskarżonego J. B.
(2) zakładu karnego -
do (...) r., działając
w krótkich odstępach
czasu w wykonaniu z
góry powziętego zamiaru
kierowali pod adresem
R. M. (1) groźby
pobicia i pozbawienia
życia, które wzbudzały w
nim uzasadnioną obawę,
że zostaną spełnione, a
nadto popychali go i
uderzali rękami po twarzy,
głowie i całym ciele,
naruszając w ten sposób
jego nietykalność cielesną.
Znajduje to potwierdzenie
w zeznaniach
pokrzywdzonego oraz
pozostałych świadków, w
tym A. K., M. S. ,
D. Z., A. B. i Z. C.,
które częściowo znajdują
poparcie w informacji
z interwencji policji
w miejscu zamieszkania
pokrzywdzonego (k.1423),
wzajemnie się
potwierdzają i
uzupełniają, tworząc
jednolitą całość.
Depozycje wyżej
wymienionych świadków

są zdaniem sądu przekonywujące, dlatego zasługują na wiarę.

Podstawa przyjętej kwalifikacji prawnej czynu było zatem:

- działanie wspólnie i w porozumieniu w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,

- kierowanie przez oskarżonych pod adresem R. M. (1) gróźb popełnienia przestępstwa na jego szkodę, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, z uwagi na postawę oskarżonych, fakt, że będąc pod wpływem alkoholu zachowywali się wobec niego oraz innych osób agresywnie i używali przemocy;

- naruszanie przez oskarżonych nietykalności cielesnej pokrzywdzonego poprzez popychanie i zadawali mu uderzeń rękami po twarzy, głowie i całym ciele.

Jak wynika z poczynionych ustaleń, świadkowie po takich zdarzeniach nie widzieli u pokrzywdzonego żadnych obrażeń, on sam natomiast nie korzystał z pomocy lekarza, dlatego nawet jeśli w wyniku działania któregośkolwiek z oskarżonych doznał jakichkolwiek obrażeń, które skutkowały

rozstrojem zdrowia lub naruszeniem czynności narządu ciała na okres poniżej lub powyżej 7 dni - brak podstaw, żeby im taki skutek przypisać. Wobec powyższego, - uznając że zdarzenia z użyciem przemocy ze strony oskarżonych J. B. (2) i R. P. wobec pokrzywdzonego R. M. (1) faktycznie miały miejsce w tym czasie - Sąd, zgodnie z dyrektywą przewidzianą w art.5 § 2 k.p.k., rozstrzygnął nie dające się usunąć w tym zakresie wątpliwości na korzyść oskarżonych, przyjmując, że swoim zachowaniem naruszyli jedynie nietykalność cielesną pokrzywdzonego, czym wyczerpali znamiona występkę z art. 217 § 1 k.k.

- jednoczesne kierowanie przez oskarżonych pod adresem pokrzywdzonego w tym czasie zarówno gróźb karalnych, jak i naruszanie jego nietykalności cielesnej, co stanowiło podstawę przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej tego czynu;

Podstawą przyjętej recydywy wobec oskarżonego J. B. (2) był fakt, że dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk - w pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo

<p>podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk - wyrok S. O. w C. z (...) roku, sygn. akt (...).</p>			
#	<p>3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	6	J. B. (2)
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Oskarżony J. B. (2) - w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. VII i VIII części wstępnej wyroku - swoim zachowaniem w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. - wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art.119 § 1 k.w. albowiem dwukrotnie, w tym jeden raz wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, jak również dywanu oraz innych przedmiotów użytku codziennego, o łącznej wartości nie przekraczającej 500 złotych, na szkodę S. W. (2) i Z. Ć. (1).</p> <p>Oskarżony J. B. (2) stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>			

polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, łyżek i widelców powodując tym samym straty w majątku S. W. (1) w kwocie 1000 zł, oraz na tym, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie między lutym a (...) r. w C. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dywanów, wazonów, talerzy, płócien ściennych o wartości w łącznej kwocie 4000 zł, których to czynów tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

Z poczynionych ustaleń wynika, że oskarżony J. B. (2) wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) w okresie pomiędzy (...) a (...) r. pod nieobecność S. W. (2) dokonał z jego mieszkania zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej dwupalnikowej, butli gazowej 11 kg, stołu kuchennego, dwóch krzeseł, łyżek i widelców o nieustalonej wartości.

W tym samym okresie J. B. (2), dokonał z jego mieszkania kradzieży dywanu oraz innych przedmiotów użytku codziennego, takich jak wazony, talerze o

nieustalonej wartości. Dywan J. B. (2) zaniósł do mieszkania swojej siostry A. B., pozostałe przedmioty natomiast zabrał do swojego miejsca zamieszkania M. P. (1). Na udział oskarżonego J. B. (2) w tym zajściu wskazują zeznania S. W. (2), który widział jak wyżej wymieniony wynosi część tych przedmiotów z jego mieszkania oraz zeznania R. M. (1), który opisując swoją w tym rolę, częściowo te okoliczności potwierdził.

Jednocześnie brak w niniejszej sprawie dowodów, które w sposób niebudzący wątpliwości wskazywałyby na udział R. P. w tym zajściu. Wyżej wymieniony stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, łyżek i widelców, powodując tym samym straty w majątku S. W. (2) w kwocie 1000 zł. Pomijając wartość skradzionych przedmiotów, podnieść należy, że zarzut kradzieży wyżej wymienionych przedmiotów na szkodę S. W. (2), stawiany R. P. opierał się

wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonego, który twierdził, że wyżej wymienione przedmioty, w tym kuchenka gazowa, **zginęły mu** zaraz po tym, jak R. P. zapytał go, czy ta kuchenka działa. Świadek twierdził, że w tym dniu poszedł do R. M. (1) na herbatę, natomiast R. P. został u niego w mieszkaniu, doszedł do niego J. B. (2), a kiedy po upływie pół godziny wrócił do domu, to tych rzeczy już tam nie było. Jak twierdzi, nie widział, żeby R. P. wynosił je z tego mieszkania. Faktu, że zabrał je w celu przywłaszczenia nie potwierdził również żaden z przesłuchanych w sprawie świadków. R. M. (1) opisując okoliczności z tym związane, twierdził, że R. P. przy tym nie było.

Wobec powyższego, Sąd uniewinnił oskarżonego R. P. od popełnienia tego czynu, uznając iż brak dowodów, które wskazywałyby na jego sprawstwo. Fakt, że na krótko przed kradzieżą, pytał S. W. (2), czy ta kuchenka działa, nie może być wystarczającym dowodem, który go w tym zakresie obciąża. Z zeznań przesłuchanych na tę okoliczność świadków nie wynika, aby miał jakikolwiek związek z tą kradzieżą, dlatego brak podstaw do przypisania mu winy.

Jak wynika z poczynionych ustaleń, wyżej wymienione przedmioty faktycznie zostały skradzione przez oskarżonego J. B. (2). Wbrew twierdzeniom S. W. (2), nie przedstawiały jednak większej wartości, co wynika z zeznań przesłuchanych na tą okoliczność świadków, w tym A. K., R. M. (1) i Z. Ć. (2) oraz z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości, jeśli chodzi o wartość rynkową skradzionego dywanu. Wobec powyższego, Sąd uznał, że łączna wartość skradzionych przedmiotów nie przekraczała 500 zł, dlatego zakwalifikował ten czyn jako wykroczenie z art.119 § 1 k.w. , odmawiając w tym zakresie wiary S. W. (2), który wycenił je odpowiednio na kwotę 1000 i 4000 zł. Zdaniem sądu brak obiektywnych dowodów, które by taką wartość tych przedmiotów wskazywały. Podnieść należy, że dywan choć wełniany był używany, Z. Ć. (2) nie potrafił określić jego wartości. Jeśli natomiast chodzi o kuchenkę i butlę gazową oraz stół i krzesła, to wycenił je znacznie poniżej wartości wskazanej przez S. W. (2). Podnieść należy, że pokrzywdzony nie był osobą zamożną, zatem wykluczonym jest aby

był w posiadaniu tak wartościowych przedmiotów, przynajmniej brak dowodów, które by na to wskazywały. Wobec powyższego, rozstrzygając wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonego, sąd przyjął że wartość tych przedmiotów nie przekraczała łącznie 500 zł.

Podstawa przyjętej kwalifikacji prawnej czynu:

- zabór w celu przywłaszczenia mienia stanowiącego własność S. W. (2) i Z. C. (2),

- wartość przywłaszczonego mienia, która nie przekraczała łącznie 500 zł.

#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	7	J. B. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony J. B. (2) - w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. X i XI części wstępnej wyroku – każdorazowo wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.157 § 2 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k., albowiem będąc uprzednio skazany w warunkach			

wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w art.64 § 2 k.k., wyrokiem S. O. w C.z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. i art.64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...)r., w ciągu pięciu lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku tej kary, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, dopuścił się następujących przestępstw:

- w bliżej nieustalonym czasie na przełomie (...) i (...) r. w C. uderzył S. W. (2) pięścią w twarz, powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy po stronie lewej, złamania korony zęba – górnej lewej piątki i wybicia zęba – górnej lewej szóstki, czym naruszył czynności narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni,

- w nocy z (...) na (...) r. w C., uderzając A. B. głową w twarz, a następnie ręką z założonym opatrunkiem gipsowym w twarz, spowodował u niej stłuczenie głowy i twarzoczaszki oraz złamanie przegrody nosa, powodując tym samym

naruszenie czynności narządu ciała skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej siedmiu dni,

Zdaniem sądu, w świetle depozycji przesłuchanych na te okoliczności świadków, nie ulega wątpliwości, że doszło do zdarzeń z udziałem oskarżonego J. B. (2), w trakcie których uderzył S. W. (2) i A. B., powodując u nich obrażenia, które spowodowały rozstrój ich zdrowia na okres poniżej 7 dni.

W zakresie pierwszego z opisanych wyżej zdarzeń, depozycje pokrzywdzonego S. W. (2) znajdują poparcie w zeznaniach świadków R. M. (1) i A. K., którzy znali te okoliczności z bezpośredniej jego relacji i widzieli spowodowane przez J. B. (2) obrażenia oraz w opinii sądowno lekarskiej, która je potwierdziła, określając ich charakter (k. 556).

W zakresie drugiego z opisanych zdarzeń, depozycje pokrzywdzonej A. B. z kolei znajdują poparcie w wyjaśnieniach oskarżonego R. P., który w postępowaniu przygotowawczym częściowo potwierdził ten fakt, w notatce z interwencji policji w tym dniu (k.833), dokumentacji lekarskiej potwierdzającej

obrażenia, jakich pokrzywdzona doznała w tym dniu (k.471-472) oraz w opinii sądowo lekarskiej, (k.513).

W świetle powyższego, również związek przyczynowo skutkowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego J. B. (2) i obrażeniami pokrzywdzonych jest, zdaniem Sądu, niewątpliwy, co przełożyło się na kwalifikację prawną przypisaną mu w tym zakresie czynów.

Podstawa przyjętej kwalifikacji prawnej czynu:

- działanie oskarżonego polegające na zadawaniu uderzeń pokrzywdzonym

- obrażenia pokrzywdzonych, które zgodnie z opinią sądowo lekarską, naruszyły czynności narządu ciała lub spowodowały rozstrój zdrowia,

- związek przyczynowo skutkowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego i skutkiem w postaci obrażeń ciała pokrzywdzonych;

- fakt, że oskarżony J. B. (2) dopuścił się tego przestępstwa w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w art.64 § 2 k.k., w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia

<p>wolności, będąc uprzednio skazany wyrokiem S. O. w C., z dnia (...) r. sygn. (...), za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od (...) r. do (...) r. i od (...) r. do (...) r.</p>			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie	12	M. P. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Oskarżony M. P. (1) stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art.			

190 § 1 k.k. i art. 193 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że t w bliżej nieustalonym czasie w okresie od stycznia do kwietnia 2018 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. i J. B. (2), wdzierali się do mieszkania zajmowanego przez D. Z. i R. M. (1), gdzie kierowali groźby karalne pobicia i pozbawienia życia pod adresem R. M. (1) oraz poprzez uderzanie rękami i nogami dokonali pobicia R. M. (1), narażając go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem S. R. w C., sygn. IV K 991/12, z dn. 31 stycznia 2013 r., za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od (...) r. do (...) r.

W   świetle przeprowadzonych dowodów, w szczególności depozycji pokrzywdzonego R. M. (1), złożonych na rozprawie, Sąd uznał, iż brak w niniejszej sprawie podstaw do przypisania mu odpowiedzialności z tego tytułu. Z

zeznań pokrzywdzonego bowiem wynika, że poza zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu (...), kiedy to oskarżeni J. B. (2), R. P. i M. P. (1) pobili R. M. (1) i S. W. (2), po czym zabrali w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze i przemysłowe na szkodę R. M. (1) i D. Z., nigdy nie było sytuacji, aby M. P. (1) go uderzył lub groził mu. Nigdy nie było tak, aby dwóch oskarżonych go biło, narażając na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., co stanowiło również podstawę zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego pozostałym oskarżonym. Jak ustalono bowiem, zdarzało się jedynie, że J. B. (2) lub R. P. w obecności pozostałych oskarżonych grozili pokrzywdzonemu, uderzyli go z otwartej ręki lub popychali go, ale nigdy nie było tak, żeby dwóch go biło. Z relacji D. Z. wynika, że M. P. (1) był najspokojniejszy z oskarżonych, czasem nawet pozostałych uspokajał (k.877). R. M. (1) zeznał, że poza zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu 5 kwietnia, M. P. (1) nigdy mu nie groził i nigdy go nie uderzył, dlatego Sąd uniewinnił go od popełnienia tego czynu,

a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.			
#	3.5 Uniewinnienie	20	R. P.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Oskarżony R. P. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie między (...) a (...) r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. (2), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kuchenki gazowej, butli gazowej, stołu kuchennego koloru białego, dwóch krzeseł z oparciem, łyżek i widelców, powodując tym samym straty w majątku S. W. (2) w kwocie 1000 zł.</p> <p>W niniejszej sprawie brak jednak dowodów, które w sposób niebudzący wątpliwości wskazywałyby na udział R. P. w tym zajściu.</p> <p>Pomijając wartość skradzionych przedmiotów, która to okoliczność zastała już omówiona, podnieść należy, że akt oskarżenia w tej sprawie opierał się wyłącznie na zeznaniach S. W. (2), który twierdził, że te przedmioty, zginęły mu z mieszkania zaraz po tym, jak R. P. pytał go, czy ta kuchenka działa. Świadek twierdził, że poszedł do</p>			

R. M. (1) na herbatę, R. P. został u niego w mieszkaniu, doszedł do niego J. B. (2), a kiedy za pół godziny wrócił do siebie, to tych rzeczy już tam nie było. S. W. (2) nie widział, żeby R. P. wynosił z jego mieszkania te rzeczy, nie potwierdził tego również żaden z przesłuchanych w sprawie świadków.

Tym samym sąd uniewinnił oskarżonego R. P. od popełnienia tego czynu, uznając iż brak dowodów wskazujących na jego sprawstwo. Fakt, że na krótko przed kradzieżą tych przedmiotów, pytał S. W. (2), czy ta kuchenka działa nie może być wystarczającym dowodem, że miał z tą kradzieżą coś w wspólnego. Z zeznań przesłuchanych na tę okoliczność świadków nie wynika, aby miał w tym jakikolwiek udział, dlatego uznając, iż brak dowodów, które pozwalałyby mu przypisać winę w tym zakresie, sąd uniewinnił go od popełnienia tego czynu.

4 KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Punkt z wyroku odnoszący się

Przytoczyć okoliczności

		do przypisanego czynu	
J. B. (2)	1,2,3,4,5 i 7	1,2,3,4,5 i 7	<p>Przy wymiarze kary, Sąd wziął po uwagę stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, który z uwagi na charakter każdego z nich, rodzaj dobra chronionego prawem i sposób działania sprawcy, ocenił jako znaczny. Oskarżony J. B. (2) bowiem, mając możliwość postąpienia w sposób zgodny z prawem, wybrał model postępowania pozostający w sprzeczności z podstawowymi zasadami obowiązującego porządku prawnego, społecznego i moralnego.</p> <p>Wymierzając każdorazowo karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające, do których zaliczył:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w przypadku czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 3 i 5 - fakt, że swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona kilku przestępstw - działanie pod wpływem alkoholu, - w przypadku czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 3, 4 i 5 - działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub innymi osobami,

- w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.4 - działanie na szkodę kilku osób pokrzywdzonych, stosowanie wobec nich przemocy, znacznie przekraczającej potrzebę przełamania oporu, zważywszy na ich bezradność wynikającą z postawy życiowej, a w przypadku S. W. (2) dodatkowo z uwagi na jego wiek i stan zdrowia, fakt, że było osobą schorowaną, po przebytej operacji oraz ponížanie w czasie zajęcia pokrzywdzonego R. M. (1),

- działanie w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art.64§1kk (w przypadku czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 1 i 5) lub w art.64§2kk (w przypadku czynów przypisanych mu w pkt 2,3,4 i 7) - w zależności od charakteru przypisanego oskarżonemu czynu, przy pełniej świadomości konsekwencji swojego zachowania,

- fakt, że poza wyrokami skazującymi stanowiącymi podstawę przyjętej recydywy, oskarżony mimo młodego wieku był uprzednio wielokrotnie karany za podobne przestępstwa umyślne, a przypisanych mu czynów dopuścił się przebywając na wolności w oczekiwaniu na osadzenie celem wprowadzenia do wykonania kolejnej kary

pozbawienia wolności, okazując w ten sposób rażące lekceważenie obowiązujących norm prawnych i zasad współżycia społecznego, co niewątpliwie świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji, poczuciu bezkarności i braku pozytywnej prognozy na przyszłość (k. 829).

Sąd uwzględnił jednocześnie okoliczności łagodzące, do których zaliczył fakt, że działanie oskarżonego, niezbędne do przełamania oporu pokrzywdzonych, w przypadku czynów przypisanych mu w pkt 2 i 3, ograniczył się jedynie do groźby użycia przemocy

Wymierzając jedną karę w oparciu o art.91 § 1 k.k., za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt 1 i 7 części dyspozytywnej wyroku, Sąd miał na uwadze związek przedmiotowo - podmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, fakt, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, niemniej jednak na szkodę różnych osób pokrzywdzonych.

Zdaniem Sądu orzeczone w ten sposób wobec oskarżonego kary jednostkowe oraz kara łączna są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i odniosą

			<p>pozytywny skutek, zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i wobec oskarżonego, odwodząc go od popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości.</p> <p>Okres pozbawienia wolności pozwoli na resocjalizację oskarżonego w warunkach izolacji, umożliwiając mu prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie po wyjściu na wolność, jest jednocześnie wystarczający dla prawidłowego kształtowania świadomości społecznej w zakresie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania.</p>
J. B. (2)	6	6	<p>Przy wymiarze kary za wykroczenie, Sąd wziął po uwagę stopień społecznej szkodliwości tego czynu, który z uwagi jego na charakter, rodzaj dobra chronionego prawem i sposób działania sprawcy, ocenił jako znaczny.</p> <p>Wymierzając oskarżonemu karę aresztu, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające, do których zaliczył uprzednią wielokrotną karalność, działanie na szkodę osoby schorowanej i bezradnej.</p> <p>Uwzględnił jednocześnie okoliczności łagodzące, do których zaliczył</p>

			<p>stosunkowo niewielką wartość skradzionego mienia. Miał przy tym na uwadze fakt, że przedmioty codziennego użytku skradzione na szkodę S. W. (2), nawet jeśli nie przedstawiały dużej wartości handlowej, miały wartość dla pokrzywdzonego, który nie był osobą zamożną.</p>
J. B. (2)	8	1, 2, 3, 4, 5, 7	<p>Przy wymiarze kary łącznej za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt.1, 2,3,4,5 i 7 Sąd na mocy art.86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzekł w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do ich sumy, czyli od 4 lat do 12 lat pozbawienia wolności, nie przekraczając granic, o jakich tam mowa. Stosując zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej, miał na uwadze związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, fakt, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, niemniej jednak na szkodę różnych osób pokrzywdzonych i skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, takim jak mienie, nietykalność, życie, zdrowie i wolność człowieka.</p> <p>Zdaniem Sądu orzeczone w ten sposób kary jednostkowe oraz kara łączna są adekwatne</p>

			<p>do stopnia społecznej szkodliwości każdego z przypisanych oskarżonemu mu czynów i odniosą pozytywny skutek, zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i wobec oskarżonego, odwodząc go od popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości. Okres pozbawienia wolności pozwoli na resocjalizację oskarżonego w warunkach izolacji, umożliwiając mu prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie po wyjściu na wolność, jest jednocześnie wystarczający dla prawidłowego kształtowania świadomości społecznej w zakresie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania.</p>
J. B. (2)	9	1, 2, 3, 4, 5, 7	<p>Na mocy art.62 k.k. aby zapobiec ponownemu popełnieniu czynu zabronionego w przyszłości,</p> <p>Sąd orzekł wobec oskarżonego J. B. (2) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnienia od alkoholu, z uwagi na stwierdzone przez biegłych psychiatrów i psychologa uzależnienie od alkoholu o takim charakterze i</p>

			nasileniu, że istnieje co najmniej wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia czynu zabronionego z użyciem przemocy lub groźby jej użycia po wyjściu na wolność oraz fakt, że przypisane mu czyny pozostają w związku z uzależnieniem od alkoholu i stwierdzonym zaburzeniem osobowości.
M. P. (1)	10,11,13	10,11,13	<p>Przy wymiarze kary, Sąd wziął po uwagę stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, który z uwagi na charakter każdego z nich, rodzaj dobra chronionego prawem i sposób działania sprawcy, ocenił jako znaczny. Oskarżony bowiem, mając możliwość postąpienia w sposób zgodny z prawem, wybrał model postępowania pozostający w sprzeczności z podstawowymi zasadami obowiązującego porządku prawnego, społecznego i moralnego.</p> <p>Wymierzając każdorazowo karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające, do których zaliczył:</p> <ul style="list-style-type: none"> - działanie pod wpływem alkoholu, - w przypadku czynów przypisanych w pkt. 10 i 11 działanie w warunkach powrotu do przestępstwa

opisanego w art.64§1kk, przy pełnej świadomości konsekwencji swojego zachowania, co niewątpliwie świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji, poczuciu bezkarności i braku pozytywnej prognozy na przyszłość,

- fakt, że oskarżony, mimo młodego wieku - poza wyrokiem skazującym, będącym podstawą przyjętej recydywy, był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za podobne przestępstwa umyślne (k. 827).

- działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub innymi osobami,

- w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.11, działanie na szkodę kilku osób pokrzywdzonych, stosowanie wobec nich przemocy, znacznie przekraczającej potrzebę przełamania oporu, zważywszy na ich bezradność wynikającą z postawy życiowej, a w przypadku S. W. (2) dodatkowo z uwagi na jego wiek i stan zdrowia, fakt, że był osobą schorowaną, po przebytej operacji,

- w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 10, fakt, że swoim zachowaniem wyczerpał

			<p>ustawowe znamiona kilku przestępstw.</p> <p>Sąd uwzględnił jednocześnie okoliczności łagodzące, do których zaliczył fakt, że sposób działania oskarżonych niezbędny do przełamania oporu pokrzywdzonej, w przypadku czynu przypisanego mu w pkt 10, ograniczył się wyłącznie do groźby użycia przemocy.</p>
M. P. (1)	14	10,11,13	<p>Przy wymiarze kary łącznej za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt.10,11 i 13, Sąd na mocy 85 § 1 i 2 k.k. oraz art.86 § 1 k.k. orzekł w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do ich sumy, czyli od 3 lat i 6 miesięcy do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie przekraczając granic, o jakich tam mowa. Stosując zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej, miał na uwadze związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, fakt, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, niemniej jednak na szkodę różnych osób pokrzywdzonych i skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, takim jak mienie, życie, zdrowie i wolność człowieka.</p> <p>Zdaniem Sądu orzeczone w ten sposób kary</p>

			<p>jednostkowe oraz kara łączna są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości każdego z przypisanych oskarżonemu mu czynów i odniosą pozytywny skutek, zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i wobec oskarżonego, odwodząc go od popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości. Okres pozbawienia wolności pozwoli na resocjalizację oskarżonego w warunkach izolacji, umożliwiając mu prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie po wyjściu na wolność, jest jednocześnie wystarczający dla prawidłowego kształtowania świadomości społecznej w zakresie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania.</p>
M. P. (1)	15	15	<p>Na mocy art.62 k.k. <u>aby</u> zapobiec ponownemu popełnieniu czynu zabronionego w przyszłości.</p> <p>Sąd orzekł wobec oskarżonego M. P. (1) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnienia od alkoholu, z uwagi na stwierdzony u niego przez biegłych psychiatrów i psychologa,</p>

			<p>zespół uzależnienia od środków psychoaktywnych i alkoholu, o takim charakterze i nasileniu, że istnieje co najmniej wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia czynu zabronionego z użyciem przemocy lub groźby jej użycia po wyjściu na wolność oraz fakt, że przypisane mu czyny pozostają w związku z uzależnieniem od alkoholu i zaburzeniem osobowości. W takiej sytuacji, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego w przyszłości koniecznym jest zdaniem Sądu wykonywanie tej kary w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnienia od alkoholu.</p>
R. P.	16,17, 19	16,17, 19	<p>Przy wymiarze kary, Sąd wziął po uwagę stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, który z uwagi na charakter każdego z nich, rodzaj dobra chronionego prawem i sposób działania sprawcy, ocenił jako znaczny. Oskarżony bowiem, mając możliwość postąpienia w sposób zgodny z prawem, wybrał model postępowania pozostający w sprzeczności z podstawowymi zasadami obowiązującego porządku prawnego, społecznego i moralnego.</p>

Wymierzając każdorazowo karę, powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające, do których zaliczył:

- negatywną opinię w miejscu zamieszkania,

- działanie pod wpływem alkoholu,

- fakt, że był uprzednio karany (k. 831).

- działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami lub inną osobą

- w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 16, fakt, że swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona kilku przestępstw,

- w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 17, działanie na szkodę kilku osób pokrzywdzonych, stosowanie wobec nich przemocy, znacznie przekraczającej potrzebę przełamania oporu, zważywszy na ich bezradność wynikającą z postawy życiowej, a w przypadku S. W. (2) dodatkowo z uwagi na jego wiek i stan zdrowia, fakt, że był osobą schorowaną, po przebytej operacji,

Sąd uwzględnił jednocześnie okoliczności łagodzące, do których zaliczył fakt, że sposób

			<p>działania oskarżonego, niezbędny do przełamania oporu pokrzywdzonych, w przypadku czynów przypisanych mu w pkt 16, ograniczył się wyłącznie do groźby użycia przemocy.</p>
R. P.	21	16,17,19	<p>Przy wymiarze kary łącznej za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt.16,17 i 19, Sąd na mocy 85 § 1 i 2 k.k. oraz art.86 § 1 k.k. orzekał w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do ich sumy, czyli od 3 lat do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie przekraczając granic, o jakich tam mowa. Stosując zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej, miał na uwadze związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, fakt, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, niemniej jednak na szkodę różnych osób pokrzywdzonych i skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, takim jak mienie, życie, zdrowie i wolność człowieka.</p> <p>Zdaniem Sądu orzeczone w ten sposób kary jednostkowe oraz kara łączna są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości każdego z przypisanych oskarżonemu mu czynów i odniosą pozytywny</p>

			<p>skutek, zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i wobec oskarżonego, odwodząc go od popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości. Okres pozbawienia wolności pozwoli na resocjalizację oskarżonego w warunkach izolacji, umożliwiając mu prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie po wyjściu na wolność, jest jednocześnie wystarczający dla prawidłowego kształtowania świadomości społecznej w zakresie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania.</p>
5	<i>1Inne</i>		
ROZSTRZYGNIECIA			
ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. B. (2)	22	1-7	<p>W niniejszej sprawie J. B. (2) został tymczasowo aresztowany.</p> <p>Tymczasowe aresztowanie trwa nadal. Oskarżony został zatrzymany (...) roku godz. 13.00, a następnie osadzony w areszcie śledczym (k. 44, 86-88, 116), gdzie jako tymczasowo aresztowanemu, w okresie od (...) roku godz. 13.00 do (...) roku godz. 13.00, wprowadzono</p>

			do wykonania karę pozbawienia wolności z wyroku S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...) (k. 115-116, 267-269), która następnie została objęta wyrokiem łącznym wydanym przez S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...). Wymierzono mu wówczas karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał do (...) roku godz. 13.00 (k. 1492-1495, 1576-1579).
M. P. (1)	22	10-12	<p>W niniejszej sprawie M. P. (1) został tymczasowo aresztowany.</p> <p>Tymczasowe aresztowanie trwa nadal. Oskarżony został zatrzymany (...) roku godz. 11.00, a następnie osadzony w areszcie śledczym (k. 93-94, 109-111, 117), gdzie jako tymczasowo aresztowanemu, w okresie od (...) roku godz. 11.00, wprowadzono do wykonania karę 1 roku pozbawienia wolności z wyroku S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...) (k. 917, 1552-1553, 1573).</p>
R. P.	22	16-19	<p>W niniejszej sprawie R. P. został tymczasowo aresztowany.</p> <p>Tymczasowe aresztowanie trwa nadal. Oskarżony został zatrzymany (...) roku godz. 16.20, a następnie osadzony w areszcie śledczym <u>o godz. 16.35</u> (k. 250-251, 262-263, 318),</p>

			gdzie jako tymczasowo aresztowanemu, od (...) roku godz.16.35 wprowadzono do wykonania karę 2 lat pozbawienia wolności z wyroku S. R. w C. z (...) roku, sygn. akt (...) (k. 834, 1496-1497v, 1580-1581v).
J. B. (2), M. P. (1), R. P.	23	1-22	Sąd zasądził na rzecz obrońców koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, uwzględniając liczbę rozpraw, w których brali udział oraz nakład pracy związany z prowadzeniem sprawy.
1.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Oskarżony M. P. (1) w czasie popełnienia przypisanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono u niego choroby psychicznej ani</p>			

upośledzenia umysłowego, rozpoznano natomiast zespół uzależnienia od środków psychoaktywnych alkoholu i narkotyków, jest osobą uzależnioną od alkoholu, a zarzucane mu czyny pozostają w związku z tym uzależnieniem, dlatego zdaniem biegłych psychiatrów oraz biegłej psycholog, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego w przyszłości zachodzi konieczność zastosowania wobec niego środka zabezpieczającego pod postacią terapii uzależnień – terapii ambulatoryjnej w (...) (opinia sądowno psychiatryczna k.374-376,1416-1419). Zdaniem biegłej psycholog abstynencja związana z osadzeniem oskarżonego niczego w tym zakresie nie zmienia, nie jest wystarczająca aby wyleczył się z nałogu, w tym celu koniecznym jest podjęcie terapii uzależnień w odpowiednio przystosowanej placówce, wypracowanie stosownych mechanizmów obronnych przed uzależnieniem, krytyczny wgląd w swoje uzależnienie, ustalenie przyczyny dla której po ten alkohol sięgał, uzależnienie jest bowiem chorobą przewlekłą, wymagającą trwałej abstynencji i leczenia łącznie (k.1457). Zdaniem biegłej środki zabezpieczające w postaci

terapii uzależnień mogą być realizowane zarówno w warunkach izolacji więziennej jak i wolnościowych (k.1458)

Oskarżony J. B. (2) w czasie popełnienia przypisanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono u niego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznano natomiast zaburzenia osobowości – osobowość dysocjalną oraz zespół uzależnienia od alkoholu, w wywiadzie uzależnienie od środków psychoaktywnych.

Zdaniem biegłych zarzucane oskarżonemu czyny pozostają w związku z uzależnieniem od alkoholu i zaburzeniem osobowości o takim charakterze i nasileniu, że istnieje co najmniej wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia czynu zabronionego z użyciem przemocy lub groźby jej użycia, dlatego aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego w przyszłości konieczne jest zastosowanie wobec niego środków zabezpieczających w postaci terapii uzależnień – terapii ambulatoryjnej w (...) oraz terapii

w (...) (k.490-493, 454,1371-1372).

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz wymiar orzeczonej wobec oskarżonych kary łącznej pozbawienia wolności, która jest karą długoterminową, Sąd w trybie art.62 k.k. orzekł wykonanie tej kary wobec oskarżonego **J. B. (2)** w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnień od alkoholu, natomiast wobec oskarżonego **M. P. (1)** w systemie terapeutycznym w zakresie terapii uzależnień od alkoholu, środków odurzających lub psychotropowych. Miał przy tym na uwadze fakt, że środek zabezpieczający w postaci ambulatoryjnej terapii czy terapii uzależnień, orzeczony w trybie art. 93a pkt.2 i 3 k.k. w zw. z art.93c § 4 i 5. k.k. podlega wykonaniu dopiero po zakończeniu odbywania tej kary. Zgodnie z art. 93d § 3 k.k. bowiem, Sąd w trakcie jej wykonywania, nie wcześniej jednak niż na 6 miesięcy przed przewidywanym warunkowym przedterminowym zwolnieniem lub odbyciem kary, ustala potrzebę i możliwości wykonania orzeczonego w tym trybie środka.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
24	<p>Oдноśnie J. B. (2) - sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych mając na uwadze, że oskarżony przed aresztowaniem pracował jedynie dorywczo, uzyskując dochód w wysokości 1800 złotych. Oskarżony przebywa w areszcie śledczym, do którego został doprowadzony 17 kwietnia 2018 roku (k. 44, 86-88, 116). Sąd orzekł wobec niego długoletnią karę pozbawienia wolności. Szany nie posiada środków, by móc ponieść koszty postępowania. Sąd miał także na uwadze, że w przypadku orzeczenia kosztów sądowych, egzekucja przymusowa byłaby niemożliwa, ponieważ oskarżony nie posiada żadnego majątku, który mógłby zostać podany egzekucji.</p> <p>Oдноśnie M. P. (1) - sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych mając na uwadze, że oskarżony przed aresztowaniem pracował jedynie dorywczo, uzyskując dochód w wysokości 1000 złotych. Oskarżony przebywa w areszcie śledczym, jako tymczasowo aresztowany do niniejszej sprawy, od 19 kwietnia 2018</p>	

(k. k. 93-94, 109-111, 117) . Sąd orzekł wobec niego długoletnią karę pozbawienia wolności, zatem skazany nie posiada środków, by móc ponieść koszty postępowania. Oskarżony nie posiada majątku. W przypadku orzeczenia względem niego kosztów sądowych, egzekucja przymusowa byłaby niemożliwa.

Odnosnie **R. P.** - sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych mając na uwadze, że oskarżony przed aresztowaniem pracował jedynie dorywczo, uzyskując dochód w wysokości 1000 złotych. Obecnie oskarżony przebywa w areszcie śledczym, jako tymczasowo aresztowany do niniejszej sprawy, od 14 czerwca 2018 roku (k.250-251,262-263, 318). Sąd orzekł wobec niego długoletnią karę pozbawienia wolności. Skazany nie posiada środków, by móc ponieść koszty postępowania. Egzekucja przymusowa byłaby niemożliwa z uwagi na fakt, że skazany nie posiada żadnego majątku.

6 **1Podpis**